

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

11 / 2016 / ročník XXVI / 25 Kč

Soňa Červená

Co na podzimu vyvzdoruješ?

9 Advent

18 O manželství

14 Jak se dělá hudební festival

24 S bohoslovci za papežem do Říma

Svatohubertská troubená mše na Kuksu

1. 10. 2016

(Z obsahu čísla

- 4 **rozhovor**
Soňa Červená
- 9 **advent**
- 12 **za biskupskou fortanou**
ceremoniář diecéze
Michal Šafranko
- 14 **reportáž**
Jak se dělá hudební festival
- 16 **na kus řeči s bohoslovci**
- 18 o manželství
- 22 **IKD – informace**
královéhradecké diecéze
- 26 **tipy na knihy**
- 29 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy
- 35 **Bertík**

Napište nám...

Milí čtenáři, držíte v rukou třetí vydání Adalbertu v nové grafické i obsahové koncepci. Samozřejmě, že nás, kteří pro vás časopis připravujeme, zajímá, jestli v Adalbertu nalézáte čtení a informace, které jsou pro vás hodnotné. Budeme vám proto velmi vděční za podněty a připomínky, které nám případně zašlete na adalbert@bihk.cz. Rádi bychom od vás měli i zpětnou vazbu, jestli se vám časopis líbí i vzhledově, jestli zvolená grafická úprava lahodí vašemu oku. Adalbert je především váš časopis, nebojte se proto navrhnout nám i témata, která vás zajímají.

Za redakční tým

Pavel J. Sršeň

Soutěž

Chcete vyhrát pěknou knihu z Karmelitánského nakladatelství, Portálu či od Paulíněk? Odpovězte na otázku a tři z vás, kteří budou vylosováni, odměníme.

Kolikátým královéhradeckým biskupem v pořadí je Mons. Jan Vokál?

Odpovědi zasílejte do 15. 11. na: adalbert@bihk.cz

Předplatné měsíčníku Adalbert může být nápaditým dárkem!

Vážení čtenáři, přibývají ti z vás, kteří žádáte redakci Adalberta o

Dárkový poukaz na předplatné časopisu pro rok 2017

protože jej hodláte položit pod vánoční stromeček svým blízkým. Samozřejmě nás to těší!

Ozvěte se nám na redakční e-mail:

adalbert@bihk.cz

nebo zatelefonujte na číslo

tel. 495 063 422

Evidenční číslo: MK ČR E 10261. Měsíčník. Vydává: Biskupství královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové. Adresa redakce: Tiskové oddělení, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 422, e-mail: adalbert@bihk.cz. Sazba: Pep-in, s.r.o. Tisk: Garamon s. r. o. Hradec Králové. Cena: 25 Kč. Roční předplatné: 275 Kč. Bankovní spojení: Raiffeisenbank, a. s., Hradec Králové, č. ú. 1016004393/5500, variabilní symbol 551, specifickým symbolem je evidenční číslo čtenáře (viz adresní štítek).

Co na podzimu vyvzdoruješ?

Uchopit Soňu Červenou není možné. Je plachá jako lesní laň. Porazit Soňu Červenou, nebo nad ní zvítězit či s ní prohrát, nelze. Ona totiž s nikým nebojuje. Obdarovat věci Soňu Červenou je přetěžké. Nic nepřijme. Vidět Soňu Červenou zlomenou? Neexistuje! Chodí vždy vzpřímeně a s úsměvem na tváři. Rozplakat Soňu Červenou? Téměř nemyslitelné. Své pocity nevystavuje na tržišti. Zastihnout Soňu Červenou v nečinnosti? Nemožné, jakýsi raketový vnitřní motor ji neustále žene vpřed. Snad neprofesionální výkon Soni Červené? Přímo sci fi – její precizností by se dalo dláždít Václavské náměstí. Soňa Červená stýskající si? Nikdy! Všechno už totiž zažila. **Soňa Červená** milující život? Ne jinak než vášnivě jako její Carmen. Soňa Červená divou Opery i divou Thalie? Jistě. A tisíckrát jiná. Lze vůbec pochopit Soňu Červenou? Nelze. Můžeme ji jen a jen obdivovat!

77 Paní Červená, vy jste dnes jakousi pilotní personou, která si může dovolit říci téměř vše. Máte někdy touhu to udělat? Říci něco, co jste ještě nikdy neřekla?

Ne, určitě ne, jsem nesdílňný introvert, už jen proto, že rodičovská výchova mi vštěpovala mnohá pravidla a jedno z nich znělo: „Mluv jen tehdy, když jsi tázána!“ Když slyším, jak lidé kolem dokola musí sdělovat všechno, co ví (a mnohdy i to, co neví), jdou na mne mdloby. Tak prosím, je na vás, abyste se tázal.

77 Dáváte mi tedy zelenou na jakékoliv otázky?

Dávám vám jen červenou.

77 Beru vás za slovo a kladu otázku červenou, přímo šarlatovou, kardinálskou. Kardinál Špidlík totiž zertovně prohlásil, že po devadesátce umírá už málokdo. Vy jste tuto milost obdržela. Bojíte se smrti?

Poslední dobou se ke mně hlásí nová kamarádka – Smrt. Občas cítím, jak mi na tváři kreslí nové vrásky. V tramvaji se mi starostlivě nabízí místo. Muži už se nedívají na mě, ale skrze mě. Když ale někdo žil tolik životů jako já, snesu i tuto společnost. Nezahláním ji, nechci se s ní dostat do sporu. Jak to říká Ema Destinová v jedné ze svých básní, které pro mne objevil Dr. Jan Králík a zhudebnil Otomar Kvěch: „Co na podzimu vyvzdoruješ?“

77 Nevíme, kolik času je nám zde dopřáno. Přemýšlíte nad posledními věcmi člověka? Myslíte, že budete z vašeho života jednou skládat účty?

Účty ze svého života skládám denně. Ráda bych za sebou zanechala čistou, trvalou stopu. Jeviště - tam když spadne opona, je to nenávratně odehrané představení. Sebelepší kritika v tisku - včerejší noviny jsou dobré leda pro sběr starého papíru. Žijeme jepičí život. Proto alespoň tu stopu, prosím!

77 Proslavený režisér Robert Wilson vás kdysi v Janáčkově opeře *Osud* obsadil do alegorické postavy *Osudu*. Co jste cítila, když jste téměř na sklonku své kariéry stála poprvé na vysněném jevišti Národního divadla?

Co jsem cítila? Dohodli jsme se přece, že tento rozhovor nebude o slastech a strastech, o fňukání, o má dáti-dal. Tak tedy o osudu. Osud nehledejme někde nad námi, máme ho v sobě. Nikomu a ničemu nedávejme vinu za nic, než sami sobě. Každý máme v sobě touhu a talent ku štěstí. Někdo jen zapomněl, že i to se musí kultivovat. Láskou k bližnímu, ke všem tvorům, k přírodě; především vyloučit sobeckost a ziskuchtivost.

77 Současnost, Stavovské divadlo a opět v režii Roberta Wilsona v „1914“, tentokrát jste ztvárnila Čas. Stát se Časem v naší lidské dočasnosti, na to musí mít člověk i velkou osobní i hereckou odvahu.

Říkáte, že není jednoduché ztvárnit čas? Čas je přece nejjasnější a nejspravedlivější záležitostí na světě. Doprovází nás celým životem, věrně a přesně. Nekritizuje nás, nedělá nám žádné problémy, to jen my sami s ním často nevycházíme. Pojetí Roberta Wilsona bylo, aby Čas do ničeho nezasahoval, nic nekritizoval, jen objasňoval a archivoval. Z počátku zkoušek se mi to zdálo být málo dynamické, až pasivní. A jako vždycky, jsem mu musela dát za pravdu. To jenom my tady čas dramatizujeme, prohlašujeme za svého nepřítele: Nemám čas! Nestíhám! Kam se poděl MŮJ čas? Už je zase pozdě... Ne-respektujeme čas a svoji nedochvilnost svádíme na čas. Čas je něco drahocenného, proto ho musíme respektovat a ne ho marnit. Promarnit čas - slyšíte v tom slově tu marnost? V tom je čeština ojedinělá. Die Zeit vergeuden, killing the time, waste of time, gaspiller le temps, perdre du temps. Pardon, konec přednášky. Jen ještě půldruhé věty: Jedna z mých mála moudrých zní: „Spěch je můj úhlavní nepřítel.“ Proto všude raději chodím včas.

77 Zdá se, že jste s režisérem Wilsonem výborně spolupracující tandem.

Robert Wilson je jedinečný režisér, architekt a čaroděj světla. Odhadne ihned a přesně své herce a pozvolna je zavede až

◀ S Karlem Košárkem, 2014

na vrchol jejich možností a osobností. Obdivuji jeho obrazotvornost, nesmlouvavý postoj k práci, jeho posedlost. Objevil pro mě nový svět. Když jsem končila svoji operní dráhu, pozval mě ke spolupráci a pak jsem v jeho produkcích objela opět celý svět. Naučil mě vidět a vnímat divadlo jinak, než jak jsem ho nahlížela z operních prken. Naučil mě nestát na jevišti nohama, ale hlavou. Proto vydržím to, co vydržím. Je to jen věc disciplíny a koncentrace. Tak jednoduché to je!

77 Čím vás tak přitahují autoři 20. století?

Tim, jak málo jsme se od nich poučili. A jestli by se to snad nedalo ještě napravit.

77 Vdechla jste život mnoha rolím na jevišti, učila jste tyto postavy chodit, mluvit, dýchat. Snažila jste se je vymazlit k dokonalosti. Není vám líto, že jste toto nezažila jako máma svých dětí?

Hradec Králové je domovem rodu Červených, domovem Soni Červené

Když na jaře roku 1925 oznámil rodinný lékař paní Žofii Červené zprávu, že je po pěti letech opět v radostném očekávání, zděsila se a prohlásila, že žádné další dítě nechce, natož takové, které by se mělo narodit ve znamení Štíra a tím ji snad zkazit celou plesovou sezónu. Člověk míní a Pán Bůh mění! V září téhož roku se narodila Žofii a Jiřímu Červeným malá Sonička. Jako batole měla na bryndáčku vyšito Prosím, nelíbat!!! O to více jí však muži líbali a líbají ruce po další roky jejího života.

Prvním velkým hitem Červené, dá-li se to tak, vzhledem ke světové operní dráze pěvkyně říct, byla píseň Káči Maršálkové Jampak je dnes u nás doma? A byla to svým způsobem píseň osudová. Její název předznamenával dlouhá léta v emigraci a stesk po rodině, přestože měla Soňa Červená stýskání zakázáno. Tak ostatně zní i název její autobiografie – STÝSKÁNÍ ZAKÁZÁNO. Její druhý díl byl právě dokončen. Touha po domově nebyla jen touhou po Praze, kterou tato mladá umělkyně milovala. Hradec Králové byl městem, které ji na

jejích štacích po celém světě provázelo. Václav František Červený – hradecký patriot, výrobce a vynálezce žestových nástrojů, ale především Sonin pradědeček, byl mužem, v jehož stopách velká česká mezzosopranistka kráčela a byla vždy velmi hrdá, když se ve světě setkávala s Václavovými hudebními nástroji, jichž je sama vášnivou sběratelkou. Jemu také věnovala svoji druhou knihu MŮJVÁCLAV (psáno dohromady), ve které skvěle zdokumentovala nejstarší historii svého rodu v kontextu tehdejší

(S Thálií za celoživotní dílo

Ted' ano. Ale porodit dítě do dvacátého století a ještě k tomu v emigraci, to mi tehdy připadalo nesvědomitě, až sobecké. A tak byly moje role, moje postavy mými dětmi. Řekl jste slovo vymazlit. Ano, do svých rolí, do svého povolání jsem investovala svou potřebu mazlení a dělám to dodnes.

77 Zažila jste první republiku. Kde se ve vás bere ta nevídaná modernost a nadčasovost?

Doba se mění, posouvá a pádí. Nechci, aby mně podtrhla nohy, a tak se snažím držet krok.

77 V dětství jste byla bezstarostnou holčičkou z dobré rodiny. A postupně jste dramaticky o všecko přišla, o rodiče, manžela, majetek, o ochranu a nakonec i o rodnou zem. Nikdy vás nepřepadla beznaděj?

Nikdy! Nad vodou mě drželo a neslo pořád

dál něco, čemu se ve výchově říkalo disciplína. Až teprve později se to ve mně usadilo coby silná vůle s podezřelým krédem - ale pro mne čistočistým: Co chci, to mohu.

77 Zvítězila jste tak sama nad sebou.

Ne, to ne, zvítězit znamená někoho porazit! Tomu jsem na hony vzdálená. Kdyby se lidé vzdali soutěživosti a nahradili tento bojovný pud porozuměním, soucitem, hned by nám všem bylo lépe.

77 Přemýšlím, co by tak asi na vaši hereckou tvorbu, a vůbec celou vaši skvostnou kariéru, řekl váš otec...

Můj otec? Nevím, asi to, co mně řekl, když jsem se s ním naposledy radila a loučila, než jsem emigrovala. Tehdy mně pronesl: „*Sluněčko, já jsem si žil svůj život a ty si ho teď žij taky a nenech si do něj od nikoho mluvit. Ani ode mne.*“

77 Nepodivoval by se třeba nad dnešní formou divadelního vyjadřování?

Možná ano. Divadlo totiž může být od slova dívat se, stejně tak, jako od slova divit se.

77 Paní Červená, děkuji Vám za vzácný rozhovor, který je tak trochu

společenské a politické situace, nejen v Hradci Králové.

V roce 1992 přijela tato všestranná umělkyně poprvé po dlouhých desetiletích opět do Čech, až dva roky po Sametové revoluci, předtím totiž denně někde ve světě vystupovala, a jedna z jejích prvních cest vedla právě ke hrobu rodu Červených na hradeckém Pouchově. Od té doby se Soňa Červená do Hradce Králové vrací pravidelně. Nejen soukromě, ale především pracovně. Poprvé to bylo na prkna Klicperova divadla ve hře Návštěva staré dámy. Své profesionální umění, které nemá v současné době v Česku v oboru melodram konkurenci, pak

(Se svojí drezurní klisnou

v dalších letech dokazovala a stále dokazuje na jevišti Filharmonie Hradec Králové, kde zaslouženě sklízí potlesk na otevřené scéně. Mimochodem, její pradědeček Václav byl u vzniku Klicperova divadla a také spoluzakládal Sokol, v jehož budově dnes sídlí právě královéhradecká Filharmonie. I proto se stala pěvkyně a herečka Červená tváří nadačního fondu Varhany pro Filharmonii Hradec Králové a v rámci večera K počtě Soni Červené prohlásila, že kdyby tady byl dnes Václav, tak by mistrovské varhany Filharmonii jistě „špendýroval“.

Hradečané zkrátka Soňu Červenou uctívají a ona jim to stejnou měrou

na hraně. Ale dovolte mi, prosím ještě jednu ostrou zatačku. Dosáhla jste v životě mnoha úspěchů, vyznamenání a poct. Jednou, tam nahoře, budete přesto stát s prázdnýma rukama, protože světská sláva... Co potom nabídnete protiúctem?

Své čisté svědomí.

Co je, podle vás, čisté svědomí?

Nevím, neumím to formulovat. Snad to souvisí s vírou a s Desaterem Božích přikázání? Snad.

Chtěla byste lidem něco odkázat, zejména neuvěřitelného množství vaší práce?

Já bych si měla dovolit něco odkazovat? Patetická otázka, ale pokusím se zůstat na zemi. Svou otevřenou náruč a tu svou šlápěj číslo čtyřicet. Kdyby se po ní někdo vydal, byla bych ráda.

Jak to myslíte, kdyby se po ní někdo vydal...

Třeba kdyby se někdo při vzpomínce na mne usmál. Nebo dostal kuráž.

Kuráž k čemu?

Nenecháme něco na fantazii čtenáře...?

Pavel J. Sršeň

Prvorepubliková kráska

S otcem Jiřím Červeným

vrací. Dokázali jí to i udělením čestného občanství města Hradec Králové, kdy prohlásila, že je to jedno z největších ocenění, kterého se jí během kariéry dostalo: „*Právě s ohledem na moje rodové kořeny jsem dojata o to více, že jsem čestné občanství přijala v královéhradecké katedrále Svatého Ducha, kam po celý život chodil můj praděd Václav. Ten byl jmenován hradeckým čestným občanem za zásluhy o vývoj Hradce Králové přesně před sto dvaceti pěti lety.*“ O niterném vztahu Soni Červené k Hradci Králové nakonec svědčí i zápis v kronice hradecké Filharmonie: „U vás jsem doma!“

Soná Červená je vskutku pozoruhodná žena. Měl jsem tu čest prohlédnout si její soukromý fotografický archiv. Neexistuje fotografie, na které by neměla pokaždé jiný výraz, jinou tvář. Divadelní ztvárnění postav Milady Horákové a Eliny Makropulos jsou pak až logickým vyústěním života herečky, která zažila pražskou smetánku a slávu prvorepublikových hvězd, hrůznost nacismu, falešnost komunismu, neproniknutelnost železné opony, život s neustále zabalenými kufry, ovace ve stoje na světových operních a divadelních scénách,

obavy z návratu do rodné země a opětovný fenomenální úspěch v letech, kdy mnohé její kolegyně dávno pověsily kumšt na hřebík. Soná Červená se netají s tím, že po sobě touží zanechat na tomto světě výraznou stopu. Není pochyb, že to nebude pouze stopa, nýbrž hluboká brázda. Je až symbolické, že tato distingovaná dáma obdivuje a miluje vznešenost, věrnost, divokost, nespoutanost a krásu labutí. Taková totiž byla i její Carmen, které se klaněl téměř celý svět. Až tedy někdy půjdete po pražské Kampě malou uličkou, kterou tak rád chodíval Jiří Červený – rodilý Hradečan, a která nese jeho jméno, vězte, že právě kráčíte ve šlápějích Soni Červené, velké Češky, Hradečanky, milovnice českého jazyka a ryzího češství, kterou dnešní moderní doba nemá šanci ničím zaskočit, a kvůli které nic nesmí zemřít, aby ona sama žila.

...když na jaře roku 1925 oznámil rodinný lékař paní Žofii Červené zprávu, že je po pěti letech opět v radostném očekávání, zděsila se a prohlásila, že žádné další dítě nechce...

Pavel J. Sršeň

Žijeme v předstihu

První listopadové dny jsou tradičně spojené se vzpomínkami na ty, kdo už nejsou mezi námi. Poslední neděle tohoto měsíce patří začátku církevního roku a času adventu. Přesněji řečeno, bývalo tomu tak do doby, než si mnohé rodiny uvykly trávit společné chvíle volna v chrámech konzumu. Tam lze na první adventní kalendáře s čokoládou narazit už na konci září a vánoční koledy znějící z reproduktorů mezi reklamními slogany na sebe nedají dlouho čekat. Když jsem se chystala za generálním vikářem královéhradecké diecéze **Mons. Josefem Sochou**, bylo mi jasné, že takhle si dobu bezprostředně předcházející adventu určitě nepředstavuje.

(J.S.) Pro mě je to vždycky taková bolestná zkušenost a nerad to slyším také proto, že náš svět je v mnoha věcech pořád jako v předstihu. Ten předstih je někdy dobrý, ale v tomto případě i dost nebezpečný. Docela z praktického důvodu. Když vánoční koledy znějí už od podzimu a slyšíte pořád „Tichá noc, svatá noc“ nebo „Nesem vám noviny“, tak když to potom přijde skutečně, když nadejde ten sváteční čas, tak už toho mnozí mají dost. Leckdo si může i přát „dejte s tím už pokoj, už jsem to poslouchal dva měsíce“, a přitom tam měl být ten vrchol.

Vzpomínám si, když jsem byl ještě dítě, za totality, to těch vánočních koled v rádiu bylo poskrovnu, a když v šest hodin večer na Štědrý den začali hrát koledy, šel mráz po zádech! A když jsem poprvé slyšel Rybovu vánoční mši, to byl stejně hluboký zážitek. Ona každá doba v církevním roce má svoji náladu. Básníci a muzikanti ji vtěsnali do slov a melodií, a to má v tom vánočním nebo i adventním čase velkou sílu. Ale nedovedu si představit, že bych zpíval koledy v létě nebo adventní písně na podzim.

(E.Z.) Koledy přežily v povědomí sekulární společnosti staletí, o adventních písních se to říci nedá. Kdo dnes vnímá ten rozdíl adventní a vánoční.

(J.S.) To je pravda. Navíc, text v adventních písních je docela náročný. A to asi mnoho lidí nechápe nebo nevnímá. Ten text je většinou starozákonní, vyjadřující víru lidí v to, že přijde čas, kdy se Boží plán v plnosti uskuteční. Boží plán v plnosti je vykoupení, o kterém hovoříme. Nadchází o Vánocích, kdy se narodil Pán Ježíš. Ale ten starozákonní text je pro mnoho lidí těžký a také rorátní melodie, třeba taková píseň „Přijď, Spravedlivý“ mají takovou zvláštní melodii. Trochu dojakoby ne chmurného, ale smutnějšího tónu. Protože tam je vyjádřeno to „ještě tady není“, ještě pořád jsme v situaci velkého ohrožení života, není tady ten, na kterého máme čekat. A „Rosu dejte, nebesa, shůry“, to je výkřik člověka, který volá po tom, co si sám nemůže dát, ale co ke štěstí a radosti života potřebuje.

(E.Z.) Zdá se, že adventní písně vystihují samu podstatu adventu. Texty proroků, hlavně Izaiáše, připomínají téma očekávání. Očekávání spásy, vyvedení ze zajetí, uvedení do Boží skutečnosti. Nepřipomínají ale jen očekávání. Přinášejí také ujištění o Boží věrnosti, o jistotě spásy. Připomínky Ježíšova narození nadějí ve spásu konkretizují. Ale i to je na první pohled něco, co leží v minulosti. A tak je tady třetí krok: přítomnost a druhý příchod Ježíše Krista v budoucnosti. Protože tu byl

příchod první, je tu smysluplná naděje, že příchod druhý bude dokonáním spásy pro všechny a na věky. „Proto se připravme, špatností se zbavme“ – je adventní výzvou k pokání.

(J.S.) A k tomu patří ještě řada dalších symbolů, např. adventní věnec. To je sice nedávná zvyklost, tradice, která má svůj základ v německé spiritualitě, ale já v tom postupném zapalování čtyř svíček vidím nárůst světla. Když se rozsvítí první svíce, je už něco vidět, ale pak přijde druhá svíce, je vidět už víc a při třetí ještě víc a konečně čtvrtá, a najednou je už vidět skoro jako za dne. A to je ten adventní nárůst světla. To očekávání člověka, které se rodilo z přítomných dějin a narůstalo každým prorockým hlasem zákona. Mnoho věcí se připravuje, zesiluje hlas po Vykupiteli, až najednou přijde čas, kdy už je vidět poměrně dobře, ale ne úplně. To skutečné světlo přichází až s narozením Krista.

(E.Z.) Roráty, to je velmi zajímavé adventní téma a český unikát. Rorátní zpěvy byly skládané pro adventní mariánské mše s tematikou prorockých textů očekávání příchodu Mesiáše předpovězeného ve Starém zákoně. Čte se většinou z evangelia svatého Matouše. Ústřední postavou rorátů je Panna Maria.

(J.S.) To musí člověk prožít! Dobrým znamením je, že advent zaznamenává něco jako renesanci. Lidé ho nejen zmiňují, ale snaží se do toho času vstoupit. Do jeho atmosféry. Mám např. zprávy z pražské svatovítské katedrály, kde jsou roráty už v šest hodin, že tam mnoho lidí přijde se svíčkami. Stejně je to třeba ve Švýcarsku, kam roky jezdím. Šestá hodina ráno je opravdu časná. Je prosinec, chladno, ale kostel se plní a lidé se svíčkami prožívají něco, co se dá asi těžko vyjádřit slovy. Prožívají atmosféru adventu, očekávání toho, co má přijít v plnosti a co také člověku dává zvláštní sílu pro jeho myšlení.

Najednou si člověk uvědomuje, jak je rád, že je člověkem. Že může prožívat velké věci a zároveň v sobě rozeznat schopnosti jako jsou rozum, vůle, smysl pro krásu. To všechno se najednou jakoby vzchopí, ukáže svou sílu a člověk se najednou sám diví ... tak já prožívám věci, které ani nejsem schopen pojmenovat, ale ony tady jsou. A to je pro nás křesťany důležitý důkaz, že nejsme stvořeni jenom pro náš svět, ale že jsou tady ještě hodnoty a skutečnosti, které jeho zákonitosti přesahují a které nás vábí, a člověk touží po jejich naplnění. A advent je očekávání něčeho, co se má uskutečnit.

(E.Z.) Církevní historikové uvádějí, že rorátní zpěvy jsou ve svých počátcích spojené s Karlem IV., jehož sedmisté výročí narození jsme si v letošním roce připomínali. Druhým mužem u vzniku ryze české tradice byl první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic. „Když si pomyslíme, že známá všude v adventu zpívaná vstupní antifona ‚Ejhle, Hospodin přijde‘, pochází z jeho antifonáře z roku 1364, který se uchovává v rukopisu knihovny svatovítské kapituly, naplňuje nás radostí, že duchovní hudba a zpěv našich předků byly na tak vysoké duchovní a kulturní úrovni,“ napsal v jedné adventní úvaze kardinál Miloslav Vlk.

(J.S.) Oba, arcibiskup i král, měli rádi člověka, chtěli, aby prožil všechno, co prožít může. A aby každou dobu prožil plně. Oba byli hluboce věřící, proto se snažili rozezvuchet v člověku všechno. Karel IV. jako panovník chtěl, aby člověk se dostal do

(Skauti přinášejí betlémské světlo; foto: Zdeněk Poruba

rytmu času. To je velmi důležité, dostat se do rytmu času. A ten udává liturgický kalendář. Advent, Vánoce, půst, Velikonoce atd. Člověk tak nejen odpočítává svůj čas života, ale prožívá něco, co ho přesahuje, co dává jeho životu sílu a krásu.

Karel IV. jako panovník určitě také advent hluboce prožíval. Vždyť třeba, když odbočím, ve Svatém týdnu se zavíral do malé kapličky svaté Kateřiny na karlstějnském hradě, kde celý týden strávil na modlitbách. Aby vyjádřil, ano teď je svatý týden, to znamená, že ho musím prožít svatě. A jestliže chci, aby i ostatní lidé ho tak prožívali, tak panovník musí dávat příklad.

Arnošt z Pardubic, pro něj to bylo naprosto samozřejmé, on jako arcibiskup ani nemohl nevnímat dobu adventní, protože i kněžský kancionál začínal antifonami Rosu dejte, nebesa, shůry a oblakové dštěte Spravedlivého, otevři se, země, a vypuť Spasitele (Rorate caeli desuper et nubes pluant justum, aperiatur terra

germinet Salvatore). To jsou hluboké zpěvy, takže arcibiskup vstoupil úplně automaticky do atmosféry adventu.

(E.Z.) Zlatá éra rorátních písní přišla v době literátských bratrstev, což byla mužská sdružení kostelních zpěváků. Největšího rozmachu dosáhla v 15. a 16. století. V kostelích pro ně byly stavěny zvláštní literátské tribuny. Oni sami si pořizovali nákladné, bohatě zdobené kancionály. Jeden z nejznámějších Codex Franus je významné dílo české hudební tradice nejen svými rozměry (66 × 43 cm, 367 listů, váha několik desítek kilogramů), ale především svým obsahem. V listopadu 1505 ho dal na vlastní náklady zhotovit zámožný královéhradecký soukeník Jan Franus.

(J.S.) Já jsem dlouho nevěděl, že ve Franusově kancionálu je známá píseň „Narodil se Kristus Pán“. Notaci této písně si můžete prohlédnout tady na biskupství, na schodišti. Vzpomínám, že když jsem byl kluk a u nás v kostele ještě byly staré

lavice, tak dědeček o některých říkal, že jsou literátské. Byly o trochu výš než ostatní, muselo se tam vystoupit. A měly takovou zvláštní opěrku na velké knihy, ze kterých ti obyčejní vesničtí lidé zpívali. Tam nešlo o umělecký výkon, ale o prožitek, adventní náladu. Nejlepším instrumentem je lidský hlas. Oni se většinou nedoprovázeli na varhany, zpívali a capella a je škoda, že dnes jsou ty adventní písně trochu zapomenuté. Před několika lety jsme je jako Biskupství královéhradecké vydali na CD, velmi rychle se rozebraly, byl o ně velký zájem. Přitom jsou náročné textově i melodicky. Ale když je člověk poslouchá delší dobu, tak najednou cítí, že za nimi je něco, co ob stojí i před velkými kumštýři, že mají zvláštní invenci a sílu.

(E.Z.) Jsou obrazem víry.

(J.S.) To je výstižné, protože život z víry je cesta k naplnění života. A advent je cesta k naplnění cíle, který postavil před člověka Bůh. Samozřejmě, nesmíme tam pominout, že advent je také příprava na Vánoce, ale ne jenom. On nás pořád vede do toho nasměrování, ta cesta nemá nikdy skončit. A když člověk tohle objeví nebo aspoň zachytí ... ono to tam je jako jiskřerka, tak objeví krásu adventu, krásu Vánoc i radostnost života.

(E.Z.) Jaký byl advent tam u vás v Předhradí, v tom líbezném místě zvaném Podkopčí?

(J.S.) Tatínek řekl: tak děti, začíná advent, nebudeme poslouchat rádio, nebudeme chodit do kina. Byl zákaz tanečních zábav, to nám dětem zase tolik nevadilo, věděly jsme, že advent vyžaduje určitou disciplínu ... nemusíš všechno vidět, slyšet ani mít. Důležité je dostat se do toho správného vnímání času. Askeze smyslu, jak se moderně říká, soustředit se jenom na to, co je podstatné.

Samozřejmě jako děti jsme možná některé věci nechápaly. Vybavuji si, jak jednou, protože jsem chtěl dodržet poručení tatínka nejít do biografu, jsem obšlapoval kolem kina, lidi chodili, já slyšel, co se tam děje, ale nešel jsem. A také vděčně vzpomínám, jak dědeček s babičkou

prožívali čas očekávání v době, kdy ještě u nás nebyly zvykem adventní věnce. Oni si ráno, když vstávali, nerozsvítili elektrické světlo, ale svíčku. Představte si prosincové brzké ráno, tma a já jsem v chodbě viděl, jak to světlo v prosklené části dveří bliká a oni se připravují na ráno, jak se u nás říkalo. Tam si myslím, že jsem zachytil už jako dítě, že pro rodiče i prarodiče advent opravdu byl velmi důležitou dobou, která oslovovala od rozumu přes vůli a city celého člověka. A ti prostí lidé to dovedli vyjádřit ztišením. Pro babičku a dědečka to taky bylo pozvání k modlitbě. Že jí věnovali víc času, nebo četbě nějaké duchovní knížky, prostě žili v tom rozpoložení těla i ducha ve vztahu k Bohu i k sobě navzájem.

Protože advent není jenom pro to, abychom mysleli na Pána Boha, ale abychom také mysleli na druhé, byli k nim pozornější, abychom si všimli věcí, které běžně opomíjíme a taky sami sebe. Co se děje v mém životě, v mé mysli, v mém srdci. Kolik je tam věcí neurovnaných, i to zaznívá v adventním „urovnejte cestu Pánu“. Co je křivé, ať se urovná, co je hrbolaté, ať se vyhladí a člověk ať se napřímí, aby očekával Boží dary s větší touhou a intenzitou. Tohle ti staří lidé dokázali. Slyším tatínka jak začíná v setmělém předhradském kostele zpívat „Ejhle, Hospodin přijde“

a lidé se přidávají. Zní neumělé hlasy obyčejných lidí, ale jejich zpěv je pravdivý. Ano, tohle my prožíváme. Prožíváme, že bez světla, které přichází shůry, si neporadíme a náš občanský život nebude mít tu sílu a radostnost, jakou má mít.

„Vesele zpívejme“ jsme zpívali vždycky až ten poslední adventní týden. Pamatuji, že to bylo v E dur, protože jsem už jako chlapec hrával na varhany. Byla to docela jednoduchá píseň, nebylo obtížné ji nacvičit. Znělo z ní, že se blíží Vánoce, ale stejně je v radostnosti adventních písní pořád ještě atmosféra čekání, které má hlubší náplň, než jen očekávání Vánoc.

(E.Z.) Čím intenzivněji prožijeme advent, tím radostněji zazní vánoční zvěst.

(J.S.) Samozřejmě. Tím, že člověk přeskočí advent, utrpí Vánoce. Když se snažíme alespoň trochu vnímat jeho atmosféru, zaradujeme se o to víc o Vánocích. Jak jsem říkal na začátku. Když jsem jako dítě stál o Štědrém večeru u stromečku a uslyšel „Narodil se Kristus Pán“, tak to byla pro mě atmosféra tak slavnostní a posvátná, že se to dá těžko vypovědět. Člověk se najednou ocitnul v hloubce naděje, se kterou jsme advent v duchu prožívali.

Eva Zálešáková)

Neváhejte s projitím Svatými branami Božího milosrdenství

K jejich uzavření dojde **13. listopadu 2016:**

- **Hradec Králové, katedrála Svatého Ducha**, v 9:30 hod., slavnostní bohoslužbu celebruje Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký.
- **Luže, Poutní kostel Panny Marie Pomocnice na Chlumku**, v 9:30 hod., slavnostní bohoslužbu celebruje Mons. Josef Socha, generální vikář.
- **Želiv, kostel Narození Panny Marie**, v 10:00 hod., slavnostní bohoslužbu celebruje P. Róbert Tadeáš Spišák, OPraem.
- **Koclířov u Svitav, kostel sv. Alfonse**, v 15:00 hod., slavnostní bohoslužbu celebruje P. Jan Paseka, biskupský vikář pro pastorační.
- **Králíky, poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie na Hoře Matky Boží**, v 15:00 hod., slavnostní bohoslužbu celebruje P. Karel Moravec, biskupský vikář pro církevní školství, rektor poutního kostela.

Rutina je cesta k průšvihu

Ceremonář – „šedá eminence“ každé bohoslužby, které předsedá biskup. Zadíváme-li se na někdy na něho, možná zpozorujeme téměř neznatelné rozdávání pokynů přísluhujícím ministrantům, aby vše běželo podle pravidel a předešlo se zmatku. Údělem ceremonáře je být téměř neviditelným a nestrhávat na sebe pozornost. Připravuje a pak jen již dohlíží na správný průběh dění. Služba, ve které by si měla podávat ruku moudrost s pokorou. Vidí to stejně liturgický ceremonář **Michal Šafranko**?

◀ Ceremonář Michal Šafranko; foto: autor

?? Ceremonář, ceremonie. Můžete tato dvě slova osvětlit vzhledem k vašemu působení ve funkci?

Ceremonie je v podstatě každá slavnost či akce, kterou s panem biskupem absolvuji. Vše má nějaký program a řád. Rozhodně není dobré, aby se jeho program odehrával v nějakém chaosu. Ceremonář je pak jakýsi obřadník či člověk, který má na starosti danou liturgii nebo protokol nějaké společenské události.

?? Jak jste se, velmi mladý člověk, k tomuto zodpovědnému povolání dostal?

Jako malý kluk jsem začal ministrovat nejprve ve farnosti u Božského Srdce Páně. Samozřejmě, že jsem se nejdříve velmi styděl a ministrovat jsem nechtěl. Během základní školy jsem ale navštěvoval ministrantský kroužek, který u nás vedl tehdejší i současný ceremonář pana kardinála Duky Vojtěch Mátl. Byli jsme ve třídě dobrá parta kluků a tak jsme všichni chodili ministrovat do katedrály na mše svaté. Ministrováním v katedrále Sv. Ducha jsem se prostředím biskupství víc a víc přibližoval. Později jsme byli někteří pověřováni službou ceremonáře u pana arcibiskupa Karla Otčenáška. Bylo to zvláštní a krásné doprovázet tuto skvělou osobnost. Vlastně to byla moje nejlepší ceremonářská škola. Musel jsem být vedle něho neustále ve střehu, protože to byl

velmi akční člověk a nikdy jsem nevěděl, jestli pan arcibiskup neudělá něco neočekávaného. Občas jsem vypomohl i u tehdejší biskupa Dominika, když jeho ceremonář neměl o víkendu čas kvůli studiu. A když pan biskup Duka odešel do Prahy na arcibiskupství, s ním i jeho ceremonář, nabídnul mně pan biskup Kajnek službu profesionálního ceremoniáře.

?? Má služba spočívá i v tom, aby každý mohl zakusit blízké setkání s Bohem a nebyl při tom nepatřičně rušen.

?? Co je tedy vaším prvořadým úkolem?

Mám na starosti všechny liturgické akce a některé společenské události biskupů. Připravuji podklady a řeším jejich průběh včetně programu, přičemž pana biskupa někdy na jeho cestách doprovázím. Z toho vyplývá, že služba ceremoniáře při mši svaté napomáhá tomu, aby každý mohl v kostele zakusit opravdu blízké setkání s Bohem a nebyl při tom rušen případným chaosem, který do liturgie nepatří.

77 Pečujete i o biskupská roucha a insignie?

Ano, pečuji o celý liturgický biskupský šatník. Na biskupství je pro tento účel vyhrazena zvláštní místnost. Je třeba dbát, aby vše bylo v pořádku a čisté a aby při žádné akci nic nechybělo.

77 Jak se čistí liturgické oděvy?

Většinou je svěřuji na vyprání našim sestrám, které působí v biskupské rezidenci. Některé oděvy musí čas od času do čistírny.

77 Musíte se na každou bohoslužbu nějak zvlášť připravovat?

Samozřejmě. Záleží na průběhu, jestli jde o něco výjimečného nebo ne. Rozhodně to nesmí sklouznout do rutiny, protože to je nejlepší cesta k průsvihu. Mám to za sebou. Pravidelně, před každou bohoslužbou, bývám mírně nervózní. Zejména když jde o kněžské či jáhenské svěcení nebo při velikonočních svátcích. Je v tom tolik náležitostí a na nic se nesmí zapomenout.

77 Co je základní vybavení ceremoniáře?

Co se týče liturgie tak samozřejmě klerika a rocheta. Mimo mši sv. jediné společenský oblek s kravatou, jako základní oděv. Pak při cestách po diecézi s sebou vozíme i záložní liturgický kufr, ve kterém je vše pro sloužení mše svaté. Stalo se už, že někde nějaká věc chyběla.

77 A co nesmí zapomenout samotný biskup?

Tak to je těžká otázka, ale měl by mít přehled o každé návštěvě či mši sv., na kterou se chystá. Vědět s kým se setká apod. Z toho vyplývá, že je na mě, abych mu připravil správné podklady a včas.

77 Jaký je rozdíl mezi každodenní mší svatou a tou pontifikální?

V bohoslužbě, které předsedá biskup, je několik rozdílů. Sám biskup má plnost

kněžství, je nástupcem apoštolů. Tím pádem je to vidět i při liturgii, kterou slaví on, a to zejména v katedrále, která vlastně středobodem diecéze. K biskupské mši patří biskupské insignie – mitra, biskupská berla. Některé věci při liturgii jsou vyhrazeny pouze biskupům.

77 Mou největší radostí v této službě jsou návštěvy farností naší diecéze. Nejhezčí je ale být v katedrále během pontifikálních mší svatých.

77 Jak dalece se musíte umět orientovat v bibli a bohoslužebných knihách?

Musím vědět, kde co najít. Už jako malý ministrant jsem se na ministrantském kroužku učil hledat v misále či lekcionáři. Bez toho by byla služba o dost složitější, ne-li nemožná, protože liturgické knihy mají svá pravidla a třeba lekcionářů máme šest.

77 Kde získáváte informace o nových trendech či pokynech ve službě ceremoniáře?

Je potřeba si neustále průběh liturgie osvěžovat. Základní informace najdeme ve Všeobecných pokynech k Římskému misálu, které popisují průběh bohoslužby. Samozřejmě, že pro mě jako ceremoniáře je důležitý Římský pontifikál a Ceremoniale episcoporum, kde jsou popsány obřady, které přísluší biskupovi. Musím se neustále vzdělávat a nesmím přistupovat k liturgii jako k nějakému divadlu. Je to úžasná věc, že si smíme připomínat a prožívat neustále Kristovu oběť lásky.

77 Existuje i nějaký kurz pro vzdělávání?

Sám jsem si několikrát vyslechl přednášku ceremoniáře pana kardinála Duky,

který několikrát dělal školení i pro různé skupiny lidí. Sám neustále přemýšlím nad tím, že si připravím něco podobného pro naše ministranty. Ale jinak o žádném speciálním kurzu nevím. Ještě je samozřejmě možnost se přihlásit na kurz pro akolyty.

77 Máte vůbec možnost si mši svatou prožít, když jste vlastně v práci a musíte sledovat co se děje a případně rychle řešit nenadálé situace?

Snažím se pokaždé ji prožít. Samozřejmě, že když jsem ve střehu při výjimečných liturgických slavnostech, je to složitější, ale snažím se už při jejich přípravě v katedrále, kde bývám sám o různých tajemstvích víry rozjímat.

77 Už vás něco zcela vykolejilo během nějaké bohoslužby?

Několikrát. Dnes už mně totiž stačí jakákoliv maličkost. Pár věcí se stalo, ale zatím nic zásadního.

77 Dostal jste se už do těžko řešitelné situace?

Tak za to musím poděkovat Pánu Bohu. Zatím naštěstí ne. Vyslechl jsem několik vtipných příhod, co se stalo třeba kolegům. Snažím se takovým situacím předcházet, proto vždy celou liturgii dopředu promyslím a vizualizuji. Před velkými akcemi to dělám vždy noc předem, kdy si v hlavě projedu celý průběh. Vždy najdu ještě nějaké to okénko, které je třeba dořešit.

77 Je to radostná služba?

Musím říct, že takovou mou největší radostí v této službě jsou návštěvy farností naší diecéze. Potkávám zajímavé lidi a vidím krásná místa. Nejhezčí je ale být v katedrále během pontifikálních mší sv. Liturgické svátky jako Velikonoce, Vánoce jsou úžasné a jsem rád, že mohu být tak blízko katedrálního oltáře, když uvažujeme o Bohu a jeho tajemstvích spásy člověka.

Krása a kvalita za vstupné dobrovolné

Hudební festival jako jedna z cest nové preevangelizace

„Za každým uměleckým vyjádřením tušíme velikost tvůrce. Vnímáme krásu přírody, nezměrnost hlubin vesmíru, složitost nejmenší částičky hmoty. I v hudbě vytušíme přítomnost Tvůrce, který viděl vše, co udělal, že je dobré. Naslouchání lahodné hudbě vede k radosti z našeho poznání krásy a tvůrčí síly umělců, která je zřetelným odleskem tvůrčí síly Stvořitele.“ Toto jsou slova heřmanoměstského děkana P. Josefa Smoly z programové brožury letošního ročníku festivalu Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje, který již dvanáctým rokem pořádala římskokatolická farnost v Heřmanově Městci. Stručně a zřetelně naznačují, k čemu festivalová nabídka směřuje. I hudba se může stát částí mozaiky svědectví péče Stvořitele o každého člověka. I prostřednictvím uměleckého prožitku můžeme otevřít prostor ke svobodné úvaze nad kulturním dědictvím Evropy, nad hodnotami, které dnes často v naší společnosti postrádáme.

Kde se takový festival vzal? Jaké to je oslovit okolí s podobnou nabídkou? U nás v Heřmanově Městci má hudba a její provozování velmi hluboké kořeny. Krásné, ač dnes nutně žádající zásadní opravu, barokní varhany byly postaveny krátce po dokončení kostela v roce 1765. Sedávala za nimi řada skvělých varhaníků i skladatelů. O liturgickou hudbu bylo v naší farnosti vždy pečováno. Vzpomeňme jen zdejšího dlouholetého děkana Václava Jakubce, který sám byl skvělým muzikantem a jehož mešní ordinárium i další duchovní skladby zde stále pravidelně zní.

S myšlenkou na pořádání pravidelných koncertů přišel ale před třinácti lety tehdy nový administrátor P. Hroznata Pavel

Adamec OPraem. Ten měl dobrou zkušenost s obdobným projektem coby převor premonstrátského kláštera v Želivě. Začátky i u nás byly poměrně skromné. Ale základní myšlenka a cíl „*otevřít prostor pozoruhodného barokního kostela široké veřejnosti, nabídnout v letních měsících hudební osvěžení propojené s duchovní atmosférou kostela*“ zůstalo platné dodnes. Lidé nemusí navštěvovat kostel jen při pohřbech či výjimečně svatbách či křtech. Zkusme zcela přirozeně krásnou hudbou tlumočit Boží oslovení vůči člověku.

**” I v hudbě vytušíme
přítomnost Tvůrce,
který viděl vše, co
udělal, že je dobré.**

Na počátku jsme nikdo netušili, že z původních několika letních koncertů se velmi rychle stane festival, který postupně přitáhne řadu posluchačů nejen

z Heřmanova Městce ale i širokého okolí. Po dvou letech se festival ustálil ve formátu šesti koncertů (vždy v nedělní podvečer jednou za 14 dní) od poloviny června do neděle před bartolomějskou poutí. Za 12 let jsme nabídli již neuvěřitelných 73 koncertů. O různorodosti dramaturgie svědčí vystoupení Jiřího Pavlici s Hradišťanem stejně jako Komorní filharmonie Pardubice, souboru Musica Bohemia nebo bratří Ebenů. V historii festivalu najdeme i velké projekty jako bylo uvedení Dvořákova oratoria Stabat Mater či letošní zahajovací koncert v podobě Mozartova Requiem. Stalo se i vítaným pravidlem zahrnout do programu festivalu vždy jeden externí koncert, kterým se snažíme dát prostor i jiným hudebním žánrům a přilákat další festivalové posluchače zvláště z mladší generace. Bezesporu jedním z vrcholů letošního festivalu se tak stalo vystoupení Ondřeje Havelky s jeho Melody Makers na nádvoří heřmanoměstského zámku. Jsme rádi, že zájem posluchačů o festival každý rok roste stejně jako jejich pozitivní

■ Schola Gregoriana Pragensis, 2016

Philharmonia Octet Prague, 2016; fotografie: archiv festivalu

ohlasy. Nakonec jeho smyslem je přinést radost z krásné hudby a špičkových interpretů co nejširšímu spektru posluchačů. Koncerty letos navštívilo bezmála 1600 návštěvníků.

A co je na festivalu specifické? Určitě fakt, že s výjimkou vždy jednoho koncertu s očekávaným velkým zájmem veřejnosti, neorganizujeme žádný (před) prodej vstupenek. Naším cílem je nabídnout koncerty i rodinám s větším počtem dětí a seniorům. Ti by možná nemohli dát poměrně vysoké vstupné běžné u podobných koncertů a festivalů. U nás máme vstupné doporučené (podle nákladů koncertu), dobrovolné na místě. A není pravdou, že by většina posluchačů této nabídky zneužívala. S touto otázkou souvisí i ekonomické zajištění celého festivalu. Jak se postupně v dramaturgii objevovali špičkoví umělci, sólisté i soubory, tak logicky rostl i rozpočet festivalu. Kromě prvních ročníků nikdy festival nezatížil rozpočet farnosti. Příjmy se musely minimálně rovnat výdajům a v posledních letech se daří postupně tvořit i drobný zisk určený na chystanou opravu varhan.

Za to samozřejmě vděčíme ochotným sponzorům, které festival již řadu let má, dotacím kraje i města, jež festival vnímá jako zajímavý projekt propagující město, a mnoha dalším mecenášům.

Organizačně je festival postaven na zapojení širšího týmu farníků. Dramaturgie připravovaná nyní již vždy s minimálně ročním předstihem je představena pastorační radě farnosti, zde se diskutují programové alternativy. Jedná se s umělci, agenturami, pracuje se na propagaci, výrazně se letos rozšířila propagace na sociálních sítích a daří se tak oslovovat širší okolí. Festival se již stal součástí kulturní nabídky regionu a u mnohých vyhledávaným letním cílem nedělních podvečerů. Samotná příprava koncertů, pohoštění pro hosty a umělce je vždy v režii farníků a přátel. Tento tým dobrovolníků bohatě nahrazuje nákladné cateringové služby a prostředí farní zahrady již bylo svědkem řady pozoruhodných setkání se špičkovými nejen českými umělci.

Před několika lety jsme pomohli tehdy aktuálně povodní postižené sousední obci,

letošním závěrečným koncertem jsme přispěli věnováním veškerého vstupného na charitativní projekt „Krůčky pro Eričku“ a zároveň poprvé nabídli špičkový japonský orchestr. Bylo by toho mnoho, o čem by šlo i za tak poměrně krátkou historii festivalu psát. Určitě ale není naším cílem konkurovat velkým hudebním festivalům. Snad na závěr malé doporučení: nebojte se zkusit ve svých farnostech či obcích využít kostel k podobné nabídce. Možností a hudebních nabídek je dnes obrovské množství. Začněte drobnými krůčky, nezapomínejte na kvalitu interpretů i programu. Požádejte o pomoc či konzultaci hudebníky. Uvidíte, že vynaložené úsilí nese své ovoce. Nakonec jeho hlavním smyslem je přinést radost z krásné hudby a špičkových interpretů. Duchovní prostředí, doslova genius loci našeho kostela sv. Bartoloměje, vytváří svoji neopakovatelnou atmosféru a snoubí krásy umění a duchovní rozměr tohoto místa. Tato přidaná hodnota platí jistě i pro řadu dalších míst v naší diecézi.

Marek Výborný)
Organizační festivalový výbor
Řk. farnosti Heřmanův Městec

Formuje mě i Cimrman a Šimek s Grossmannem

Jmenuji se Jakub Brabenec, pocházím z farnosti Hlinsko, narodil jsem se v roce 1995. Pocházím z krásné velké rodiny, jsem třetí nejstarší z devíti dětí. Od malička jsem vyrůstal v Hlinsku. Po prvních pěti školních letech jsem přešel na osmileté hlinecké gymnázium, které jsem zdárně dokončil. Ihned po maturitě jsem byl přijat do kněžské formace a aktuálně jsem ve druhém ročníku pražského semináře.

Cesta, která nekončí

Povolání do zasvěceného života je pro mě nezasloužený dar a obrovské tajemství. Dostal jsem za úkol nějak popsat začátek a průběh povolání Pánem Ježíšem. No, jak začít. Ono to není tak jednoduché uchopit slovy něco, co sám pořád s velikou bází poznávám. Pokusím se tedy popsat ty chvíle, které byly pro mě světélky na mé cestě.

Většinou každý kdo uslyšel Boží zavolání, tak rád a často vzpomíná kolik věcí, lidí a situací mělo vliv na jeho rozhodnutí

pro následování Krista v zasvěceném životě. U mě to byla pro změnu jedna knížka Dar a tajemství od světce Jana Pavla II. a vydána byla k 50. výročí jeho kněžského svěcení. Jde o svědectví, jak v něm, přes všechny pro mě nepředstavitelné problémy a těžkosti, vyklíčilo a rostlo povolání ke kněžství. Jeho cesta ke kněžství mě velmi hluboce oslovila. A právě čtení této knížky byla chvíle, kdy jsem si sám pro sebe řekl, že to kněžství nemusí být až tak smutné, ale může být i docela hezké a radostiplné. Toto byl první okamžik vědomého zašeptání Pána do mého srdce.

Necelý měsíc před přečtením Daru a tajemství, kterou mi doporučila mamka, jsem začal – v šestnácti letech – ministrovat. Do té doby mě kněží i kamarádi ze společenství zvali, abych také šel blíž k oltáři, ale já jsem byl vždy tvrdohlavě proti. A pak jsem zničehonic dostal chuť si přečíst nějakou duchovní knížku. A to byl další zlom v mém životě, protože přečíst nějakou knížku a to i do školy, se mi opravdu do té doby nikdy nestalo. Nevím z jakého důvodu, ale asi to tak mělo být. Možná ještě jedna drobná souvislost. Moje prateta se dlouho modlila, aby můj tatka byl knězem, kterého to však nikdy

(Smysl pro humor nepostrádá

(S nejmladší sestrou

Ministrantský tábor; fotografie: archiv Jakuba Brabence

ani nenapadlo. Tuto knížku mu věnovala k jeho třicetinám. A skrze Boží řízení se knížka dostala ke mně. Vidím v tom teď s odstupem času malý pramínek Boží prozřetelnosti.

Samozřejmě, že moje odpověď na volání Pána nestojí jen na knize, ale i na setkání s knězem, který působil ve farnosti, kam jezdíme na chalupu. Osobní příklad kněží dá nejvíc při rozhodování. Já jsem si například řekl, že pokud někdo dokáže prožívat radost ve své kněžské službě, tak proč bych ji nemohl prožívat i já.

Co mě baví

Všechny moje koníčky by mohly dostat společného jmenovatele a to je zájem o jakýkoliv sport. Osm let jsem hrál závodně tenis a na celém vyšším gymnáziu jsem hrál každodenně stolní tenis a se spolužáky pak typickou kombinaci fotbal, florbal a volejbal. V současné době nemám tolik volného času jako dřív, ale i tak podle

možností nejraději běhám nebo jezdím na kole. Stejně tak se rád někam projdu, ... atd. Zkrátka, pohyb je můj živel, ale ústřední místo má v mém sportovním duchu stále tenis. Snad se k němu, alespoň rekreačně, ještě někdy vrátím. Moc rád čtu. Hlavně knihy o osudech světů a kněží za komunismu. Další složkou mého Já je určitě humor. Žiju především hrami Járy Cimrmana, povídkami Šimka a Grossmanna, seriálem Mash 4077 a poslední dobou i příběhy Dona Camilla.

Ve farnosti jsem ještě před vstupem do semináře pomáhal s vedením ministrantů, účastnil jsem se ve společenství mládeže a také jsem se po Božím zavolání snažil nechybět každý den na bohoslužbách ve farnosti, což mě aspoň trochu naučilo každodennímu vztahu s Bohem.

Před seminářem jsem jezdil a i nadále jezdím na tábory jako vedoucí. Orelská (neboli u nás farní) chaloupka, ministrantský tábor byly a ještě chvíli budou moje

srdeční záležitost. Vůbec vztah k mládeži mám moc silný. Ale největší podíl na tom má bezesporu moje pozice v rodině, protože mám šest mladších sourozenců.

Tajemství

Týden či dva po přečtení papežovy knihy jsem uslyšel při jedné ranní mši svaté v Hlinsku niterné Pánovo zavolání. Moje velké tajemství s Pánem. Od té doby jsem sice měl moc a moc pochybností i nestálostí, ale pořád stále v srdci slyším tentýž hlas, který jsem slyšel poprvé v šestnácti letech. A taková lukrativní nabídka se zrovna snadno neodmítá. Vždyť kolikrát v životě se může stát, že člověk v srdci opravdu slyší Boží volání? Jsem ještě dost mladý, nedokážu si ani představit obrovskou milost, kterou mi Pán nabídl. Povolání je dar, který mohu přijmout. Tajemstvím to bude pro mě navždy. Bohu díky, že tajemstvím věčné lásky k Bohu.

Jakub Brabenec

Někdy by bylo nespravedlivé trvat na existenci manželství

Už sv. Pavel se potýká s konfliktem mezi literou zákona a svobodou Ducha. V druhém listě do Korintu píše: „Litera zabíjí, ale Duch dává život“ (2Kor. 3,6b). Po II. vatikánském koncilu se tento postoj začal znovu připomínat. Církevní právo se začalo vnímat jako protiklad pastorační, jako soubor předpisů, které omezují, svazují a znemožňují účinné přiblížení se lidem dnešní doby.

Sv. Jan Pavel II. ve svých promluvách k soudu Římské rotý často zdůrazňoval pastorační ráz církevního práva a důležitost církevních soudů pro dosažení spravedlnosti. Dnes v době pontifikátu papeže Františka je pastorační charakter církevního soudnictví a práva aktuálnější než kdy jindy.

Tento pastorační rozměr církevního práva se projevuje v soudním procesu platnosti či neplatnosti svátostného manželství. Pro věřící, kterým se rozpadlo manželství a prošli si utrpením rozvodu, je tato zkušenost velice tíživá a bolestná. Vědomí, že tato jejich zkušenost není církvi a jejím představeným lhostejná, je určitou nadějí a povzbuzením v jejich životě.

Manželská smlouva, kterou se muž a žena vzájemně odevzdávají a přijímají, má přirozenoprávní rovinu. To znamená, že platné manželství mohou uzavřít muž a žena, kteří nejsou pokřtěni. Mezi pokřtěnými Kristus tuto smlouvu povýšil na svátost. Proto mezi pokřtěnými nemůže vzniknout platná manželská smlouva, která by nebyla svátostí. V tomto případě není možné oddělit od sebe manželskou smlouvu a svátost manželství. Manželskou smlouvou mezi pokřtěným mužem a pokřtěnou ženou vzniká svátost manželství. Když muž a žena jsou pokřtěni a chtějí manželskou smlouvu, zároveň přijímají i svátost. Manželská smlouva mezi pokřtěnými a svátostná důstojnost manželství tvoří jeden celek. Zvláštnost

této manželské smlouvy spočívá v tom, že je exkluzivní smlouvou mezi konkrétním jedním mužem a konkrétní jednou ženou a smlouvou neodvolatelnou (CIC/83 kán. 1055, §1; kán. 1056 ; kán. 1057, §2). Svátost manželství je zásadně svázána s přijetím platného křtu. Platný křest se uděluje i mimo Katolickou církev, např. v Pravoslavné církvi nebo v protestantských komunitách věřících. Proto existuje svátost manželství i mimo Katolickou církev.

Svátostné manželství, jako vnitřně nerozlučitelný svazek, není možné rozvést žádnou církevní ani státní autoritou. V případě rozpadu takového manželství, a civilního rozvodu, je možné obrátit se na příslušný církevní soud, aby prozkoumal platnost svátostného manželství a rozhodl, kdy je manželství skutečné, které je třeba chránit, a kdy je už nespravedlivé trvat na existenci manželství.

Je potřebné zdůraznit, že manželství se těší přízni práva (CIC/83 1060). Znamená to, že právo hájí platnost manželství, pokud došlo k vykonání obřadu jeho uzavření. Právo trvá na platnosti manželství, proto je nutno prokazovat opak.

K platnému uzavření svátostného manželství, kdy alespoň jeden ze snoubenců je pokřtěn v katolické církvi, se vyžaduje: 1. manželský souhlas; 2. nepřítomnost manželské překážky; 3. kanonická forma uzavření manželství.

Manželský souhlas

Manželský souhlas je úkonem vůle konkrétní osoby. Musí být učiněn svobodně a uváženě. Musí být projeven vnějším způsobem podle předpisů práva. Musí být udělen za účelem uzavření manželství a musí být učiněn oběma snoubenci. Pokud manželský souhlas neobsahuje tyto body, nemůže být považován za platný. Proto Kodex kanonického práva z r. 1983 mluví v kán. 1095–1103 o nedostatečcích manželského souhlasu, které jej činí neplatným. K důvodům neplatnosti manželského souhlasu patří:

- neschopnost uzavřít manželství z důvodu nedostatečného užívání rozumu, nedostatku soudnosti o podstatných právech a povinnostech v manželství, neschopnosti převzít podstatné manželské povinnosti z důvodu psychické povahy;
- nedosažení potřebných minimálních znalostí o manželství;
- omyl v osobě, nebo v zásadní vlastnosti osoby;
- podvod
- omyl ohledně jednoty, nerozlučitelnosti a svátostné důstojnosti manželství;
- simulace, vyloučení samotného manželství, nebo podstatné vlastnosti manželství, kterými jsou jednota a nerozlučitelnost, nebo vyloučení podstatného prvku manželství, kterými jsou dobro svátosti, dobro věrnosti, dobro potomstva a dobro manželů;

- manželství uzavřené s podmínkou
- násilí, nebo vážný vnější strach, z čehož je možné vysvobodit se jedině uzavřením manželství.

V případě existence důvodu neplatnosti manželského souhlasu je samotné manželství neplatné.

Manželské překážky

Manželská překážka činí člověka neschopným uzavřít manželství. Manželské překážky jsou práva božského, nebo církevního. Odstranění manželské překážky nastává jejím zánikem nebo dispensem. Manželské překážky božského práva a některé překážky církevního práva není možné dispensovat.

- Překážka věku, která stanovuje minimální věk pro uzavření manželství 14 let ženy a 16 let u muže. Tato překážka je církevního práva a je možné od ní udělit dispens.
- Překážka tělesné neschopnosti (impotence) je překážkou božského práva a není možné jí dispensovat.
- Překážka trvajících manželského svazku je překážkou přirozeného práva a není možné jí dispensovat.
- Překážka různosti náboženství je církevního práva a je možné od ní udělit dispens.
- Překážka veřejného doživotního slibu čistoty v řeholní společnosti je církevního práva a je možné od ní udělit dispens.
- Překážka svěcení je církevního práva. Dispens od této překážky udílí Apoštolský stolec.
- Překážka únosu a zadržování spočívá v omezení osobní svobody. Jedná se o překážku církevního práva a může zaniknout ukončením situace únosu, nebo zadržování.
- Překážka zločinu je vražda manželského partnera, který je překážkou zamýšleného sňatku. Tato překážka je církevního práva. Dispens od ní udílí Apoštolský stolec.
- Překážka pokrevního příbuzenství je stanovena v celé přímé linii a do 4. stupně boční linie. Dispensovaná je pouze v 3. a 4. stupni boční linie.
- Překážka zákonného příbuzenství vzniká adopcí. Platí v celé přímé linii a v boční linii v 2. stupni. Tato překážka je církevního práva a je možné od ní udělit dispens.
- Překážka švagrovství vzniká na základě platného manželství. Vzniká mezi jedním z manželů a pokrevními příbuznými druhého manžela. Je vymezena v celé přímé linii. Tato překážka je církevního práva a je možné od ní udělit dispens.
- Překážka veřejné počestnosti vzniká z neplatného manželství, nebo veřejného konkubinátu. Existuje v prvním stupni přímé linie mezi mužem a pokrevními příbuznými ženy a opačně.

Tato překážka je církevního práva a je možné od ní udělit dispens.

Pokud při uzavírání manželství existovala některá z manželských překážek a nebyla odstraněna dispensí, je manželství neplatné.

Uzavření manželství

Kanonická forma uzavření manželství je právem přesně stanovený způsob, jakým má být manželství uzavřeno. Vyžaduje se při ní:

- Přítomnost snoubenců.
- Přítomnost dvou svědků.
- Přítomnost asistujícího, který má potřebné církevní pověření.

Když při uzavírání manželství nebyla zachována kanonická forma uzavírání manželství, a nebyla od ní udělena dispens je manželství neplatné.

Platnost manželství je závazná skutečnost. Má vliv na další jednání dané osoby. Protože sňatek je skutečností právně veřejnou, musí být neplatnost manželství prokázána právně veřejným způsobem, a to procesem ohledně platnosti či neplatnosti uzavřeného manželství. Tento proces řeší otázku, zda manželství vzniklo, nebo zda není od počátku neplatné z důvodu nedispensované manželské překážky, nedostatku souhlasu, nebo nedostatku formy. Tento proces se obvykle koná jako řádné soudní řízení sporné s uplatněním speciálních předpisů pro řízení ve věci prohlášení neplatnosti manželství. Tyto předpisy upravil papež František v Motu proprio MITIS IUDEX DOMINUS IESUS vydaného dne 15. 8. 2015 s účinností od 8. 12. 2015.

Závěrem můžeme říct, že soudní proces platnosti či neplatnosti svátostného manželství je příležitostí k pastoračnímu využití církevního práva. Lidé mohou cítit, že před nimi nestojí jen nezaujatý úředník, kterému je jejich osud lhostejný, ale ten, který s nimi cítí, snaží se jim pomoci, je jim na blízku a modlí se za ně.

Teologické sympozium o svátosti manželství

29.–30. listopadu 2016 v Novém Adalbertinu, na Velkém náměstí v Hradci Králové

Diecézní teologický institut a Katechetické a pedagogické centrum Biskupství královéhradeckého pořádají sympozium o svátosti manželství. Jedná se o čtvrté setkání teologů a kněží, jáhnů, pastoračních asistentů, katechetů a dalších zájemců o svátostné služby církve.

Sympozium o svátosti manželství se uskuteční ve dnech **29.–30. listopadu 2016 v Novém Adalbertinu, na Velkém náměstí v Hradci Králové.** Program sympozia je koncipován jako obvykle: první den je studijní, druhý den nabízí prostor pro reflexi pastorační praxe a diskusi mezi účastníky. Smyslem je vytvořit prostor pro diskusi, výměnu zkušeností a formulování podnětů pro pastorační práci ve farnostech.

Přihlášky vyřizuje Katechetické a pedagogické centrum (kontakty viz níže). Nabízíme ubytování účastníků v Novém Adalbertinu v jedno a dvoulůžkových pokojích. Přihlášeným účastníkům nabízíme též občerstvení. Náklady hradí pořadatel.

Vstup je možný i bez přihlášení (bez nároku na občerstvení).

Kontakty

Diecézní teologický institut
Jan Hojda, Th.D. hojda@bihk.cz,
tel.: 495 063 428, 737 215 333

Katechetické a pedagogické centrum
ThLic. Ing. Marie Zimmermannová, Th.D.
Bc. Ivana Čiperová (přihlášky)
kc@bihk.cz,
tel.: 495 063 232 (přihlášky),
737 215 335 (program)

PROGRAM

(pracovní verze, bude upřesněno)

Úterý 29. 11.

■ **Téma:** Teologická východiska k porozumění svátosti manželství a aktuální podněty apoštolské exhortace Amoris laetitia

9.00–9.15	zahájení
9.15–10.00	Miloš Szabo: Manželství pod tlakem práva anebo právo ve službě manželství? (stručný pohled kanonisty na apoštolskou exhortaci Amoris laetitia)
10.15–11.00	Vojtěch Brož: Biblická východiska ke svátosti manželství
11.15–12.00	David Vopřada: Patristická východiska – Svátost manželství u sv. Augustina
12.15–13.00	Vojtěch Novotný: Církev se děje v rodině
do 15.00	oběd
15.00–15.45	Aleš Opatrný: Pastorační východiska
16.00–17.30	Jaroslav Brož: Posynodní exhortace Amoris laetitia: Boží zvěst o plném lidství prastará a navýsost aktuální diskuse
18.30	mše svatá
20.00	agapé v Novém Adalbertinu (pro přihlášené)

Středa 30. 11.

■ **Téma:** Podněty k přípravě k životu ze svátosti manželství

9.00 – 12.00	Podněty k diskusi:
Hojda Jan:	Manželství ve světle smlouvy Boha s člověkem
Zimmermannová Marie:	Přístupy ke svátostné katechezi a její obsah

Barabáš Roman: Koncept přípravy na manželství v královéhradecké diecézi, zkušenosti.

Host z národní komise pro přípravu metodických materiálů pro vzdálenou, blízkou a bezprostřední přípravu k manželství: představení připravovaného konceptu příprav (v jednání).

Moderovaná diskuse

Přednášející a lektori:

ICLic. Mgr. et Mgr. Miloš Szabo, Th.D., Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy;

ThLic. Vojtěch Brož, Th.D., Pedagogická fakulta Univerzity Hradec Králové;

David Vopřada, Dr., Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy;

prof. PhLic. Vojtěch Novotný, Th.D., Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy;

doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D., Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy;

doc. Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L., Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy; překlad apoštolské exhorty Amoris laetitia;

Jan Hojda, Th.D., Pedagogická fakulta Univerzity Hradec Králové; sekretář Diecézního teologického institutu Biskupství královéhradeckého;

ThLic. Ing. Marie Zimmermannová, Th.D., Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy; vedoucí Katechetického a pedagogického centra Biskupství královéhradeckého;

Bc. Roman Barabáš, vedoucí Centra pro rodinu Biskupství královéhradeckého.

■ Čas od času se setkáváme ve veřejném prostoru s otázkami o smyslu existence křesťanských církví a jejich významu pro společnost. Teoretizování nad těmito otázkami může vést k vyjasnění vzájemných postojů, v horším případě k prohloubení nedůvěry či k nepřátelství. Podobně jako u jiných témat není nad vlastní zkušenost.

Katolická církev ve východních Čechách reprezentovaná Biskupstvím královéhradeckým a jednotlivými farnostmi nabízí lidem všech věkových i sociálních kategorií řadu způsobů, jak se setkávat a poznávat po lidské stránce, seznámit se s křesťanským prostředím, základy víry a projevy jejího prožívání.

Příležitost k prvnímu kontaktu

První kontakt je velmi důležitý. Desítky dobrovolníků se proto podílí na týdnu otevřených kostelů, který organizuje biskupství v Hradci Králové v měsíci květnu. Tento projekt vstoupí v roce 2017 do čtvrtého ročníku. Jeho cílem je formou hudby, neformálních setkání, workshopů, přednášek a divadelních představení umístěných do sakrálních prostor představit křesťanství širší společnosti, vytvořit prostor pro vzájemný dialog a ukázat, že má co říct i člověku 21. století. Zájemci se mohou setkat s osobnostmi, které mají co nabídnout, nebo naslouchat kráse inspirované vírou v Boha na koncertech různých žánrů. Připravují se programy pro děti, svědectví o životě z víry a také prostor pro ztišení a meditaci.

Rodina a chudí v centru zájmu

Hlubší zkušenost však lze získat při účasti na aktivitách, které se bezprostředně dotýkají aktuálního stavu či situace našeho života. Je známo, že ke křesťanství neodmyslitelně patří na jedné straně zájem o lidi na

okraji společnosti, o chudé a lidi v nouzi, na druhé straně pak rodiny, o kterých se vždy prohlašovalo, že jsou základem společnosti. Rodina je skutečně církví vnímána jako hodnota, která má nezpochybnitelný a klíčový význam v životě každého člověka. Úroveň života v rodinách se přímo odráží i na úrovni života společnosti, ve které rodiny žijí. Proto je pozitivní působení na rodiny ve svém důsledku i pozitivním působením na stav společnosti. Na biskupství bylo proto již v roce 1991 zřízeno Centrum pro rodinu, jehož aktivity směřují k podpoře rodiny ve společnosti a prevenci negativních vlivů na osoby, které v nich žijí, a to bez ohledu na jejich vztah k církvi.

K takovým cílovým skupinám patří mladé páry, které se rozhodly pro manželství. Naše doba má jen málo společného s historickými obdobími, kdy bylo manželství a široká rodina převažující a existenčně nutnou formou uspořádání života. Společnost mladým lidem spíše nepomáhá, ne-li je přímo odrazuje od rozhodnutí pro uzavření manželství s celoživotní perspektivou. Přesto takové ideály mladí lidé mají a je třeba je podpořit. Centrum pro rodinu organizuje krátkodobé bezprostřední přípravy na manželství tak, aby jim dodalo odvalu a zároveň je vybavilo užitečným poznáním, které jim má první roky manželského života usnadnit. Jedná se kurzy, jejichž nosnou osou je důležitost mezilidského vztahu, zaměřený zvláště na vztah lásky, který vrcholí v manželství a rodičovství. Tyto kurzy poskytují rovněž informace o zasazení sexuálního jednání do odpovědného vztahu a informace o rozumném nakládání s plodností i úctě k lidskému životu. Kurzy jsou nabízeny několikrát ročně (zpravidla v Hradci Králové, v Rychnově nad Kněžnou,

v Novém Městě nad Metují, v HlinSKU a v Pardubicích) a to zpravidla jednou týdně, celkem 9–11 setkání. Jednotlivé lekce vedou zkušení lektoři-manželské páry. Je možné požádat i o individuální kurz.

Východiska a smysl přípravy na manželství

Přípravu na manželství můžeme kvalifikovat jako pedagogickou činnost, která je z pohledu církve službou manželům a jejich budoucí rodině. Každý pedagogický koncept se opírá o určitá filozofická a etická východiska. V případě církevní činnosti jde i o východiska teologická. V pozadí vzdělávání vždy stojí řada otázek: Co je manželství? Co je rodina? Jaké je jejich místo ve společnosti? Jaký mají vliv na její zdraví a další rozvoj? Kam tento rozvoj směřuje a jakou roli v tom hraje manželství a rodina? Jaké jsou možnosti manželského svazku a rodiny ovlivnit společnost? Co je specifické pro křesťanskou rodinu? Jakým způsobem žije vztah s Bohem a z tohoto vztahu?

Církev hledá odpovědi na tyto otázky v „odkazu“ od Boha předávanému v Písmu svatém a v její tradici, a zároveň vychází z poznání postojů, jež jsou přítomné v naší společnosti a nabývají různé intenzity a směru. Tyto odpovědi poukazují zejména na smysl manželství a rodiny a jejich identitu (podstatu).

Biskupství královéhradecké pravidelně vytváří zvláštní příležitosti k promýšlení a k dialogu, a to formou konferencí a sympózií, kterých se účastní teologové i pracovníci s tzv. pastorační praxí a odborníci ze souvisejících oborů. Tato setkání jsou otevřená i veřejnosti a lze na nich získat hlubší vhled do přístupů církve k životu člověka a mít i možnost na ně reagovat v diskusích. Nejbližší příležitostí je sympozium o svátosti manželství, které se bude konat 29.–30. listopadu 2016 v Hradci Králové.

Informace o přípravách snoubenců

Centrum pro rodinu, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Král., crhk@bihk.cz,
tel.: 495 063 430, 603 147 718
www.bihk.cz/pastorace/centrum-pro-rodinu/akce

Nenarozené děti a jejich rodiče mají své poutní místo

V České Třebové byl odhalen a požehnán pomník Nenarozeným dětem. Putovat k němu mohou především lidé, kterých se tato bolestná zkušenost dotkla. Naleznou ho na poutním místě před kaplí Panny Marie Pomocné Na Horách.

Českotřebovská farnost našla inspiraci na Slovensku, kde takových pomníčku je několik. V České republice byl dosud pouze jeden na evangelickém hřbitově v Trinci-Lyžbicích, kde jeho vznik podnítila trinecká evangelická farnost. Českotřebovský pomník, ztvárněný jako dlaně svírající poupě, je tedy jediným „katolickým“ na území České republiky. V neděli 2. října požehnal tuto pietu Miloš Kolovratník. Spolu s ním ji představil a uvedl do života i její autor Petr Rejman.

„Kde jste vzal inspiraci právě pro poupě v dlaních?“

V počátku jsem netušil, jak bude pomník vypadat. Cestu jsem hledal společně s mojí ženou, ale především s Pánem skrze modlitbu. Pomník zobrazuje scénu, kdy ruce berou z vody křehké poupě a v dlaních jej vyzdvihují někam výš. Boží náruč chrání nenarozené, bezbranné a krásné dítě-poupě. Pomník je zhotoven z bílého křemitého pískovce a šedomodré žuly. Materiály jsou vybrány především pro svůj vzhled a možnosti opracování. Bílá je

Myšlenku vzniku poutního místa duchovně zaštil P. Miloš Kolovratník

barva čistoty a modro šedá barva vody. Jejich propojením se vytváří jasný kontrast oddělující pozemské od nad pozemského. Kámen, na němž ruce stojí a šterk, který ho obklopuje, symbolizuje vodu jako symbol neustálého plynutí času. Text vybraný z Jeremiáše mluví jasně o tom, jak blízcí jsme Bohu a jak o nás pečuje.

„Zmiňoval jste při žehnání, že máte osobně zkušenost s nenarozením“

vašeho miminka. Pomohla vám práce na pomníku v pochopení, proč se tak děje, případně v uzdravení této bolestné zkušenosti?

Modlitby a čas bolest proměnili. Pro mě jako muže je vytvoření pomníku takovým zadostiučiněním našim dětem. Neměli jsme možnost je pochovat a vytvořit tím místo k setkávání. Neseme si je v srdci.

Pavel J. Sršeň

Svatohubertská slavnost na Kuksu

V pořadí 23. slavnost Řádu svatého Huberta a Hospitální nadace Františka hraběte Sporcka, proběhla již tradičně první říjnovou sobotu v areálu Hospitalu Kuks. Letošní ročník však byl ve znamení několika premiér. Představeno bylo nové slovenské národní plemeno loveckého psa Tatranský ěuríč. Stejně zajímavým magnetem pro návštěvníky bylo i setkání s rybářem Jakubem Vágnerem v Expedici za sladkovodními giganty. Tisíce návštěvníků shlédlo ukázky práce kynologických psů, loveckých dravců. Vrcholem celých slavností sestala troubená a zpívaná Svatohubertská mše, kterou za živé a zemřelé myslivce a lesníky odsloužil sídelní biskup královéhradecký. Ten ve své promluvě ke zcela zaplněnému kostelu Nejsvětější Trojice zdůraznil, že úkolem člověka je vnášet do světa dobro a také o něj pečovat. „Osobní úkol musí člověk rozhojňovat, nesmíme zakonzervovat svá obdarování. K nim je třeba naopak přidat vlastní přičinění“, povzbudil přítomné královéhradecký biskup Jan. Noční nebe nad Kuksem na závěr celé akce ozářil velkolepý ohňostroj, jako součást večerní hudební a světelné kompozice.

Sloužil tam, kde bylo třeba

Pán živých i mrtvých povolal ve večerních hodinách v úterý 6. září 2016 svého kněze řeckokatolické církve otce **Antonína Sokola**.

Otec Antonín se narodil 31. prosince 1934 v Podbořanech. Celé své mládí prožíval pod vlivem svého strýce, který byl knězem. Po studiích pracoval dva roky v Tesle a později 40 roků jako elektroprojektant v PÚZZN. Prožil velice požehnaný život se svojí manželkou Marií, která mu byla velkou oporou a pomocnicí. Spolu vychovali čtyři děti. Od 70. let minulého století byl otec Antonín velice činný v podzemní církvi, kde přijal 23. února 1974 kněžské svěcení. Věnoval se práci mezi mládeží i mezi starými lidmi. Rád jezdil mezi lidmi do vesniček, kde sloužil v mnoha domech mše svaté a uděloval svátosti a svátostiny. Vyučoval náboženství, dělal mnoho katechezí a upevňoval v lidech křesťanský život.

Po roce 1989 pracoval dále na vinici Páně. Po rozdělení Československa došlo na území České republiky k vytvoření Apoštolského exarchátu pro katolíky byzantsko-slovanského obřadu. Většina kněží podzemní církve byla začleněna pod tento exarchát. Otec biskup Ivan Ljavinec udělil otci Antonínovi 23. října 1997 sub conditione kněžské svěcení a byl ustanoven administrátorem katolické farnosti východního obřadu v Pardubicích. Své pastorační činnosti se věnoval v chrámu Sedmibolestné Bohorodičky. Tento chrám začal postupně opravovat. Byl také jmenovaný děkanem (vikářem) Královéhradeckého děkanátu. Svoji pastorační činnost věnoval i věřícím v uprchlickém táboře v Kostelci nad Orlicí a ve farnosti Náchod. Byl neustále mezi lidmi, kteří potřebovali duchovní pomoc, a uděloval svátosti.

Otcí Antonínovi byla udělena fakulta biritualismu, proto se mohl starat nejenom

o věřící přicházející ze Slovenska a Ukrajiny, ale také chodil sloužit mše svaté a uděloval svátosti do domovů důchodců v Pardubicích. Nebylo mu vůbec na obtíž přijet a posloužit tam, kde bylo potřeba. V chrámu Sedmibolestné Bohorodičky se vždy pravidelně připojoval k Noci kostelů a Dnům evropského kulturního dědictví. Pro přichozí vždy připravil zajímavý a bohatý program.

Za svoji práci na vinici Páně byl oceněn Apoštolským exarchátem titulem stauroforní protojerej.

S otcem Antonínem jsme se rozloučili v sobotu 17. září 2016 při slavení svaté liturgie Otce Jana Zlatoústého. Celoživotní heslo otce Antonína bylo: Všechno pro Tebe Nejsvětější srdce Ježíšovo a Neposkvrněné srdce Panny Marie. V blaženném uspění víčný pokoj, podážd, Hospodí rabú Tvojemú Antonínovi, i sotvorí jemú víčnuju pámját.

Petr Čapek)

(Kalendárium

■ 4.–8. 11. 2016

Koclířov u Svitav: Škola Boží lásky

Exercicie o. Montfortem Okaa.
www.dvesrdcelasky.cz

■ 5. 11. 2016

Koclířov: 1. mariánská sobota

Celodenní program, mše sv. v 10.30 a 17 hod., pouť z kostela a projití Svatou branou Milosrdenství, přednáška P. Zbigniewa Czendlíka, který je hlavním celebrantem poutní mše svaté. Příležitost ke sv. smíření, katecheze pro děti, možnost ubytování. Info: www.cm-fatima.cz, 731 646 800.

■ 7. – 8. 11. 2016

Broumovský klášter: 3. Broumovské diskuse

Dvoudenní konference, setkání zajímavých osobností. Diskutovat o evropské identitě budou Pavel Bělobrádek, Karel B. Müller, Alexander Tomský, Petr Kolář, Petr Hlaváček, Petr Robejšek, Josef Socha a Roman Joch. Doprovodný program, info na www.broumovskediskuse.cz.

■ 6. – 13. 11. 2016

Přibyslav: Vincentinské lidové misie

www.farnostpribyslav.cz

■ 13. 11. 2016 od 9.00

Dolní Újezd: Poutní mše ke sv. Martinovi

Kostel sv. Martina, novokněžské požehnání, P. Žurek. Žehnání opravené fary, koncert, divadelní hra.

■ 19. 11. 2016 od 19 hod.

Valdice u Jičína: VI. Královský bál

KD Valdice. Výtěžek pro činnost Domáčího hospice DUHA Hořice.

V papežově i Michelangelově blízkosti

Kdo navštíví Řím, obdivuje jeho krásy v architektuře, v dílech velkých umělců a nemůže i přehlédnout atmosféru věčného města, která je stále živá a působí. Kdo přijede do Říma, chce vidět papeže. I ti, kteří nepatří ke křesťanskému společenství, se chtějí zadívat aspoň z dálky do postavy muže v bílém taláru, který promlouvá k mnohatisícovým zástupům. Svatý otec hovoří jednoduše a dovede oslovit člověka v jeho nitru. Uskutečňuje koncilní „aggiornamento“, umí se postavit před problémy dnešního světa a ukázat, jak je možno je i řešit.

Navštívili jsme Řím s oběma biskupy – Janem i Josefem a s našimi seminaristy. Byli jsme v Římě celý týden. Začátek této pouti byl poznamenán generální audiencí na Svatopetrském náměstí, kde papež František jako vždycky promlouval k poutníkům z celého světa. To nové na této audienci bylo, že vedle papežského křesla byla umístěna i socha svaté Anežky České, zhotovené v hořické kamenické škole. Svatý otec se krátce zamyslel nad touto skutečností. Po závěrečném požehnání přijal biskupy, mezi nimi byli i dva naši, a pozdravil některé význačné osobnosti. Na závěr audience se setkal s nemocnými. Bylo dojemné dívat se, s jakou láskou se sklání nad každým, kdo nese už dlouhá léta těžký kříž bolesti a nemohoucnosti, anebo jiných neduhů. Říkal mi pan biskup Jan, který stál vedle mne: „Svatý otec vždycky načerpá pro svůj apoštolát novou energii, když se setká s trpícími.“

Potom se papež František odebral k naší skupině. Bylo to setkání krátké, ale velmi osobní. Bohoslovcům připomněl dvě věci: modlete se za mě a nezapomínejte na modlitbu svatého růžence. Toto setkání se hluboko vepsalo do srdcí nás všech, především však našich bohoslovců. Odcházel jsem ze Svatopetrského náměstí,

☛ Papež František žehná sochu svaté Anežky z Hořic v Podkrkonoší

každý obohacen slovem Svatého otce. Dlouho jsme o tom, co nám řekl, přemýšleli a zvlášť bohoslovci přijímali papežovo povzbuzení jako základ pro svůj budoucí apoštolát. Navštívili jsme v Římě všechny důležité baziliky a prošli jejich svatými branami, otevřenými v roce Božího milosrdenství. Člověk si uvědomuje,

že i toto gesto vyhlášené pro tento rok, je velkým aggiornamentem pro naši dobu. To, co náš svět nejvíc potřebuje, je právě Boží milosrdná láska, která se sklání ke každému člověku a přináší mu pokoj, odpuštění, radost i naději. Všichni máme možnost vstoupit do těchto bran milosrdenství, které jsou rozsety po celém světě, aspoň duchovně, myšlenkou a modlitbou. A také si vyprošovat všechny dary, které jsou v tomto svatém roce každému z nás nabídnuty.

Naše pouť po Římě byla velmi užitečná. Seznamovali jsme se s památkami, které sice dobře známe, ale přece jen, když je to památka významná a je dílem tak velkých autorů, dovede oslovit pokaždé nově. A člověk se v blízkosti těchto velkých děl, ať už je to Michelangelova Pieta, nebo jeho Mojžíš, nebo kopule sv. Petra ocitá v prostoru krásy, která ho oslovuje svou tichostí, pokorou a naplňuje jeho srdce radostí.

Vždycky když člověk odjíždí z věčného města, odnáší si s sebou nejen mnoho dojmů a zážitků. Raduje se, že mohl toto město navštívit a dotknout se počátků života církve, která je domovem pro nás pro všechny.

Mons. Josef Socha)

O pouti do Říma s jáhny

Letošní jáhnové, kteří se s našimi bohoslovci účastnili pouti do Říma, se krátce nad návštěvou věčného města zamysleli a sdělili, čím je tato pouť obohatila.

77 Navštívit město Řím je zážitek i dar. Co pro tebe osobně znamenala pouť do Věčného města se svým biskupem v závěru letošních prázdnin?

Byl jsem moc a moc rád, že jsem mohl navštívit toto město, které je symbolem římskokatolické církve, neboť zde bydlí Svatý otec a odtud se vyhláší různé církevní dokumenty apod. To, že byli s námi naši biskupové, otec generální a otec Pavel Boukal, tak to byl velký dar, neboť tolik času si na nás už nikdy v budoucnu neudělají. Škoda jen, že s nimi nebylo více možné hovořit. V Římě je tolik míst a kostelů, které by bylo dobré vidět, tak jsme tato místa navštěvovali a nebyl tak velký prostor k rozhovorům.

Jan Lukeš)

77 Byl jsi spolu s ostatními seminaristy celý týden se svým biskupem. Jak vnímáš tuto příležitost být v blízkosti nástupce apoštolů, který je zároveň i tvým ordinářem?

„*Ubi episcopus, ibi ecclesia. Kde je biskup, tam je církev.*“ Tato slova napsal svatý Ignác z Antiochie na počátku 2. století nedlouho před svou mučednickou smrtí roku 107. Ve svém listu Magnesijským dále píše: „*buďte jednotní s biskupem a představenými*“ a „*nic nedělejte bez biskupa*“. Opravdovou zkušenost církve není možné udělat bez vztahu ke svému biskupovi. Je pěkné v naší diecézi potkávat mnoho lidí nejrůznějšího věku, vzdělání a postavení, kteří o panu biskupu mluví jako o „našem“ biskupu Janovi. A vztah k tomu „našemu“ je pro nás bohoslovce, jáhny, a Deo dante budoucí kněze ještě více zásadní a důležitý. Vždyť ve jménu „našeho“ biskupa budeme jednou sloužit ve farnosti, „našemu“ biskupovi a jeho nástupcům jsme slíbili nebo slíbíme poslušnost a skrze ruce „našeho“ otce biskupa jsme svůj

život vložili do těch Božích. Společně prožitý týden je šancí vzájemně se lépe poznat ať už při přátelských rozhovorech u stolu, při koupání v moři nebo v nekonečných frontách na žhoucím slunci. Věřím, že toto všechno může prohloubit vztah a důvěru k „našemu“ otci biskupu Janovi a že se tak budeme moci stát opravdovými muži Božími i muži Církve.

Petr Soukal)

77 Setkal ses při generální audienci se Svatým otcem. Jak na tebe tato událost zapůsobila a čím tvou začínající službu Církvi obohatila?

Když jsme na pouť do Říma odjížděli, nenapadlo by nás, že se budeme moci zblízka setkat se Svatým otcem. Po předání sochy sv. Anežky a ukončení audience papež tradičně zdraví lidi, zvláště rád se zastavuje u nemocných. Také naše skupina se měla nachystat na společnou fotku. Tep se nám zvyšoval, když jsme viděli, jak se k nám blíží, a když jsme spatřili jeho usměvavou tvář. Především si ale ze setkání odnášíme do našich prvních působišť dva úkoly, které nám svěřil: „*Modlete se za mě a nikdy neopouštějte Pannu Marii.*“ Dostali jsme poselství osobně od samotného papeže – to je výzva pro celý náš život! V následujících dnech jsme si je několikrát připomínali a s otci biskupy se o nich bavili. Když papež prosí o modlitbu za sebe, není to jen zbožná fráze, ani sobecká prosba za požehnání pro svou osobu. Modlíme se za všechno, co nese na svých bedrech jako nástupce svatého Petra. Modlíme se tím vlastně za celou církev. A nepouštět se Panny Marie? To nám při každoročních poutích a dalších setkáních klade na srdce i otec biskup Jan. I v našem životě Panna Maria bohatě zanechává své stopy.

Vojtěch Novotný)

pokračování na další straně ➤

(Kalendárium

■ 19. 11. 2016

Praha: Poutní den

Na závěr mimořádného Svatého roku Milosrdenství, v 10.00 hod. v katedrále sv. Víta, 14.00 hod. pontifikální mše sv. v chrámu Panny Marie Vítězné (u Pražského Jezulátka). Hlavní celebrant a kazatel o. biskup J.E. Mons. Jan Vokál. Informace: mobil 731 598 752.

■ 22. 11. 2016 od 18.00

Chrudim – Vodní zdroje: Válečné dění na Ukrajině

Přednáška M. Kislického na téma: „Tam se už přece nestřílí, ne?“ aneb o válce na Ukrajině dnes. Zajímáme se ještě o válečné dění na Ukrajině? Několik desítek Čechů ano. Jsou to ti, kteří v ČR shánějí pomoc a vozí ji lidem strádajícím ve válečné zóně.

■ 25.–27. 11. 2016

Olomouc: Adventní duchovní obnova VIR

Arcibiskupský kněžský seminář zve mladé muže od 17 do 35 let na adventní duchovní obnovu. Obnovu vede P. ThLic. Josef Mikulášek. www.knezskyseminar.cz/akce/vir/

■ 3. 12. 2016 od 8.30

Malé Svatoňovice: Uctívání milostné sošky P. Marie

Svatoňovice Farní kostel Sedmi radostí Panny Marie

■ 3. 12. 2016

Vysoké Mýto: Adventní duchovní obnova

s Kateřinou Lachmanovou, ZUŠ, Jeronýmova 100. Program: 8:00 mše sv., 9:30 přednáška, 11:00 přednáška, 12:30 občerstvení, 13:30–15:00 dotazy a diskuse. Nabídka duchovní literatury z Karmelitánského nakladatelství.

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Maria Grace Dateno FSP

Setkání s pastýři

První ze série 6 příběhů pro děti ve věku 6–9 let. Tři děti žijící v současnosti zažívají velká dobrodružství, když se dostanou do Ježíšovy doby. Pokaždé se tak děje, když řeší nějaký „problém“. Cesta v čase a získané zkušenosti jim pomohou řešit otázky tak, jak nás tomu učí evangelium. První díl propojí svět dětí s pastýři z Betléma, kteří jim přijdou na pomoc, když se poprvé dostanou do „jiných časů“. **Brož., 84 s., 99 Kč**

Anna Penna FSP

Moje první přijímání

Knížička je určena dětem, které přistupují poprvé k svatému přijímání. Může být použita jako drobná pomůcka k prožití jedinečné události jejich života a v dalších dnech jim tento okamžik připomenout a prohloubit ho. **Brož., 16 s., 25 Kč**

O pouti ...

► pokračování z předchozí strany

” V roce milosrdenství je velký dar projít Svatou bránou římských bazilik. Každá z nich vábí krásou a má velký význam pro universální Církev. Jaký to mělo význam pro tebe a jak vidíš tuto příležitost pro náš svět? Potřebujeme tuto aktivitu v našem postmoderním světě?

Díky tomu, že jsem mohl studovat v Římě po tři roky, měl jsem možnost navštívit baziliky a modlit se v nich mnohokrát. Ovšem právě během Jubilea dostaly tyto návštěvy nový význam – možnost projít Svatou bránou a získat tak plnomocné odpustky. Rád jsem tuto možnost využíval, jednou i během tradiční poutě „Sette Chiese“ po sedmi hlavních římských bazilikách, tak jak ji mnohokrát absolvoval i sv. Filip Neri.

Protože jsme lidé a ne andělé, budeme vždy v duchovním životě potřebovat i to viditelné – gesto, symbol. Celá naše liturgie tak vypadá, jsou v ní slova a zároveň i gesta a symboly. Právě proto je i dnes tak důležité projít Svatou bránou. Nejde o to, že bychom se nemohli pomodlit někde jinde. Ale právě ten okamžik projití, když se u toho modlíme, má svoji velkou symboliku. Brána sama nám symbolizuje Krista – přece řekl: „*Já jsem dveře*“. Vstupujeme tak do kostela „skrze Krista“. Zároveň jdeme zvenčí dovnitř. Máme tedy nechat venku vše špatné a obnovit svá předsevzetí a dobré touhy. A to přece má smysl vždy. A že jsem mohl Svatými bránami projít i spolu se svým biskupem a spolubratry, to byl velký dar a milost.

Jan Pitřinec)

” Každému se nepoštěstí prožívat v Římě začátek své pastorace ve farnosti a ještě navíc se svým biskupem a bohoslovci. Co ti tento týden přinesl nového do tvého života a čím jsi se i povzbudil?

Velmi si vážím toho, že otec biskup Jan Vokál má již od počátku své biskupské služby velmi blízko ke svým bohoslovcům a novojáhnům. Tato pouť byla již čtvrtou poutí bohoslovců se svými biskupy (Fatima, Lurdy, Mariazell, Řím). Tyto společné pobyty v krásných koutech světa, které jsou spojeny s jádrem naší víry, utužily vztahy mezi účastníky a jasně v nich prosvítala Kristova sláva, která nás všechny spojuje a která udává směr naší společné cesty.

Letošní pouť směřovala do jádra římskokatolické církve, do Říma. Bylo osvěžující po pár týdnech jáhenské služby, kterou vykonávám v Pardubicích, odletět na dovolenou a zúčastnit se této společné akce, a to už ne jako bohoslovec, ale jako ten, kdo již vstoupil do duchovního stavu.

Hlavní přínos poutě je duchovní, cestoval jsem tam s konkrétním posláním, s konkrétní přímlovou, kterou jsem Bohu přednesl na místech, kde stáli apoštolové. Každodenní mše svatá ve společenství Kristových učedníků dávala celé pouti hluboký duchovní ráz a udávala tempo dne. Bylo moc příjemné zažít, že ač jsme všichni odlišní, můžeme být na jednom místě a každý svým způsobem může sloužit Bohu a společenství. Nezaznamenal jsem řevnivost, neshody a nebratrské chování.

Stačí jen málo k tomu, aby člověk prožíval mír a pokoj v sobě a ve vztahu k druhým lidem. Poutnické uvědomění si – kdo jsem, ke komu svým životem kráčím a poznávání a tolerování lidí kolem sebe – tento mír a pokoj rozněcují a dávají sílu pro dny, které nazýváme běžnými. Viděl jsem, že můžeme spolupracovat bez faulů a každý podle svých schopností je tvůrcem fungujícího společenstva shromážděného kolem Kristova kříže. Velmi děkuji za tuto zkušenost.

Ondřej Špinler)

Porada v terénu; foto: archiv DLHK

Využít tvořivých sil přírody

Základním smyslem existence společnosti Diecézní lesy Hradec Králové s.r.o. (DLHK), které vznikly v roce 2013, je správa lesů, patřících do majetku jednotlivých církevních právnických osob – farností, kapitul a Biskupství na území královéhradecké diecéze.

V současné době hospodaří DLHK na cca 6000 ha. Probíhá však stále ještě několik řízení o vydání dalších cca 500 hektarů lesů. Největší lesní celky vlastní společnost v okolí Hlinska a Chrudimi. Po vzniku DLHK bylo nejprve potřeba firmu stabilizovat personálně, což se podařilo a tak v současné době se o lesy v terénu stará sedm lesníků a jeden adjunkt. Les je zároveň i honitbou. Proto v současné době přebírají DLHK od Lesů ČR vlastní honitbu, aby tak mohli vyvíjet činnost i v tomto odvětví lesního hospodářství. Co se týká stavu lesů při jejich převzetí v rámci restitucí, lze konstatovat, že jsou v dobré kondici a ve všech stupních růstu. Tedy, od osázení až po vzrostlé stromy připravené k těžbě. Každý správný hospodář se snaží vychovávat své nástupce, aby bylo komu hospodaření předat. Proto mají i DLHK ve své činnosti prostor pro edukativní činnost. Zaměřují se nejen na školní besedy, ale také pro širokou veřejnost průběžně

připravují vycházkové akce „Do lesa s lesníkem“. V podobném duchu rádio Proglas odvysílalo pořad s ředitelem Diecézních lesů a zároveň i jáhnem Ing. Pavlem Starým. Diecézní lesy Hradec Králové mají vytvořený lesnický informační systém (mapy, lesní hospodářské osnovy a plány), který zajišťuje přehled o svěřeném majetku a evidenci o veškerých lesnických činnostech včetně návazností na ekonomiku firmy. Efektivní cestou ke splnění těchto požadavků je přírodě blízké hospodaření v lesích. Tímto se hlásí DLHK k celoevropskému hnutí lesníků Pro Silva a jejich myšlenky budou uplatňovány také na církevních majetcích. Podstatou je využívání tvořivých sil přírody pro dosahování hospodářských cílů vlastníka lesa. V praxi to znamená především přechod od plošných těžeb (holoseče) k jednotlivému výběru stromů, využívání přirozené obnovy a vytváření jemnější výstavby lesa. Taková strategie obvykle vede ke zvyšování stability lesních porostů a v důsledku ke snížení rizika nevyrovnaného hospodaření. Diecézní lesy Hradec Králové s.r.o., potažmo Biskupství královéhradecké, chce nakládat s jemu svěřeným majetkem získaným i díky restitucím, jako moudrý hospodář, tak jak tomu historicky již bývalo.

Pavel J. Sršeň)

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Bruno Ferrero

Potěšení pro duši

Nový soubor krátkých duchovních příběhů a zamyšlení známého salesiánského autora dává opět podněty pro osobní rozjímání, společnou četbu nebo jen pro chvíle, kdy potřebujeme potěšit a povzbudit. Moudrost a laskavost každého z povídání ocení všichni, kteří hledají dotek vlídného duchovního poučení a posily. **Cena 134 Kč**

Anselm Grün

Moudrost vyznání víry

Nová kniha Anselma Grüna se věnuje výkladu křesťanského vyznání víry. Autor rozebírá každé slovo či verš kréda a velmi jasně a srozumitelně, přitom ale bez větších zjednodušování, vykládá historické souvislosti vzniku daného verše a jeho křesťanský teologický význam. **Cena 179 Kč**

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Terezie z Lisieux

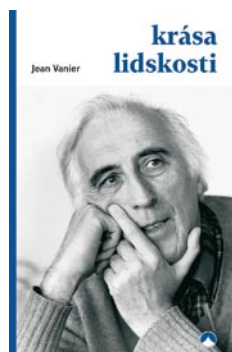
Příběh jedné duše Autobiografické spisy

Autobiografické spisy svaté Terezie z Lisieux (1873–1897), které vydáváme v novém překladu pod názvem Příběh jedné duše, nás učí krásné a odvážné cestě duchovního dětství, která je vlastně jen znovuobjevením původního poselství evangelia. **Váz., 356 s., 390 Kč**

Jean Vanier

Krása lidskosti

V roce 2015 probleskla tiskem zpráva, že Templetonovu cenu získal Jean Vanier, zakladatel komunity Archa. V knize předkládáme jeho životopisný portrét, spolu s výběrem těch nejlepších textů z jeho knih. **Brož., 220 s., 299 Kč**

Misijní den 2016 v Chocni

Pošesté uspořádala Papežská misijní díla svůj charitativní den, tentokrát s Římskokatolickou farností v Chocni. V sobotu 24. září se sjely děti nejen z východočeských Misijních klubek (Choceň, Letohrad, Vamberk, Slatina nad Zdobnicí, Písečná, Šedivec, Dolní Dobrouč, Proseč, Hradec Králové, Trutnov, Vysoké Mýto, Rychnov nad Kněžnou), ale několik Misijních klubek dorazilo i ze vzdálenějších koutů naší republiky, např. z Českých Budějovic nebo Kroměříže. Za choceňskou farnost program zahájil v kostele sv. Františka Serafinského P. Bogdan Ganczarski a za PMD jejich diecézní ředitelka Bronislava Halbrštátová, která celý den moderovala. Poutavým vyprávěním o misiích v Bangladéši zaujal národní ředitel PMD Leoš Halbrštát. Ten se na pozvání biskupa z Mymensinghu Paula Ponena Kubiho, zúčastnil slavnostního otevření školy v Katabari, jejíž stavbu financovali výhradně čeští dárci. Osahání si typických bangladéžských předmětů – barevných šátků a ozdob, včetně speciální členky, jejímuž nositeli je prokazována zvláštní úcta, si pak nechal ujít málokdo. Aktivní část Misijního dne proběhla především na farní zahradě, kde děti mimo další atraktivní program, misijně putovaly po pěti kontinentech. V „Austrálii“ či „Africe“ mohly vyzkoušet svoje fyzické dovednosti, v „Evropě“ a „Asii“ svoje schopnosti třeba v poznávání koření. „Ameriku“ opouštěly děti s tváří zmalovanou po vzoru místních Indiánů, aby se za doprovodu mladé kapely Smile Back z Letohradu nechaly spolu s ostatními strhnout k modlitbě tancem sester Matyášových. Slavnou mši svatou, jejíž součástí byl obřad přijetí nových členů do Papežského misijního díla dětí, celebroidal královéhradecký biskup Jan Vokál. Malí misionáři slíbili, že budou s odvahou a radostí svým životem hlásat evangelium a každý den v modlitbě prosit za chudé děti v misiích. Výtěžek z celé akce opět podpoří projekty PMD v Bangladéši.

(Biskup Jan Vokál se při misijním dnu v Chocni setkal s dětmi

Adopce píšťal pro jičínský kostel

V Jičíně se k 315. výročí posvěcení kostela chystá oprava a restaurování varhan v kostele sv. Jakuba Většího. Společnost Organum Cantate, ve spolupráci s Římskokatolickou farností v Jičíně a za podpory Města Jičína, proto v rámci varhanního koncertu „Pro jičínské varhany“, vyhlásila veřejnou sbírku „Adopce píšťal“. Bližší informace ke sbírce na www.jicin.farnost.cz.

6. celostátní Misijní kongres PMDD

V sobotu 1. října 2016 probíhal v Nymburce 6. ročník Misijního kongresu, na který se sjelo několik set dětí z celé České republiky, aby se spojily ve svém misionářském úsilí a společně naplnily heslo: Celou zemi ať naplní Boží sláva. Kongresy pro malé misionáře se konají jednou za tři roky pokaždé v jiné diecézi, organizují je Papežská misijní díla a jsou vyvrcholením celoročních misijních aktivit dětí.

Byl zahájen mší svatou, kterou sloužil v kostele sv. Jiljí pražský biskup Karel Herbst. V jejím průběhu slavnostně přijal do Papežského misijního díla děti 16 nových členů. Ocenil, že děti z Misijních klubů si vybraly tu nejlepší cestu, jak Kristu sloužit, protože noví malí misionáři veřejně slíbili, že budou s odvahou a radostí svým životem hlásat evangelium a každý den v modlitbě prosit za chudé děti v misiích. Otec biskup před tím v kázání připomněl, že je důležité dělit se o naději a svědčit o Pánu Ježíši, i když si myslíme, že se tím před většinou nevěřících můžeme shodit, protože On se k nám také přiznává před svým Otcem. Spolu s ním sloužil mši sv. místní duchovní správce P. Jaroslav Krajl, národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát a další kněží. Účastníky po mši pozdravil také starosta Nymburka Pavel Fojtík.

O hudební doprovod se postarala škola Missio pod vedením diecézní ředitelky v královéhradecké diecézi Bronislavy Halbrštátové, která svoje nadšení

a radost přenesla na všechny malé i velké misionáře.

Po bohoslužbě následovalo divadelní představení, které si připravilo Misijní klubko z Brna.

V poledne pak začal stěžejní program akce. „*Misionář nese Krista druhým, proto je hlavním úkolem dětí na tomto kongresu postavit kostel. Je to místo, kde se Kristus proměňuje a přichází na tento svět znovu a znovu,*“ vysvětlila pražská diecézní ředitelka Papežských misijních děl sestra Angelika Pintířová, která setkání připravovala společně s farností Nymburk. Aby to děti dokázaly, musely spojit síly a vyvinout velké úsilí. Vydaly se na cestu Nymburkem za postavami pěti misionářů a prostřednictvím her inspirovaných skutky milosrdenství postupně odhalovaly, co vše v sobě ukrývá misijní poslání.

Čekalo na ně celkem jedenáct stanovišť, 5 katechetických a 6 akčních. Na každém

z nich se děti něco dozvěděly a zároveň měly úkol, za jehož splnění dostaly kartičky Kintuadi. Ty pak mohly směnit u bankéře za speciální platidlo, kterým postupně přispívaly na stavbu kostela.

Záměrem bylo dětem ukázat, proč vůbec šel misionář do misie, proto se na katechetických stanovištích, připravených pražskou farností Sv. Ignáce, setkaly s aspekty křesťanství, jako je stvoření, modlitba, cesta, kříž a péče o člověka. Patronem každého z nich byl jeden misionář, který daný aspekt symbolizoval. Například téma Kříže bylo spojeno s Františkem Xaverským. Děti se tam dozvěděly, v čem je smrt na kříži jedinečná a co znamená život s Bohem. Na jiném stanovišti se zase setkaly s českým rodákem Samuelem Fritzem, který odjel na misie do Amazonie, a kromě zajímavosti z jeho života si mohly prohlédnout misijní kufr s předměty potřebnými na službu ní bohoslužby v cestovním vydání.

pokračování na další straně ➤

(Osobní oznámení

Výročí narození

■ 17. 11. (45 let)

PhDr. Mgr. Jiří Pilz

výpomocný duchovní v Trutnově I

■ 24. 11. (45 let) **Ing. Zdeněk**

Sedlák, farní vikář v Kutné Hoře

■ 28. 11. (30 let)

Mgr. Jiří Jakoubek

farní vikář v Náchodě

■ 28. 11. (55 let) **Mgr. Jan Linhart**

spirituál kněží Královéhradecké diecéze, děkan ve Skutči

Výročí kněžského svěcení

■ 10. 11. (15 let) **Mgr. Ing. Jiří Mára**

administrátor v Lučici

(Knižní tipy

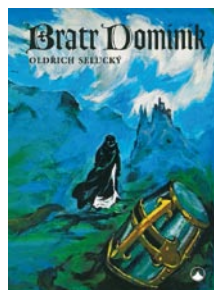
Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz, zasilky@kna.cz

t. 384 420 295 www.kna.cz/prodejny

Oldřich Selucký

Bratr Dominik

Píše se rok 1213. V jihofrancouzském Languedoku zvoní meče křížáků a padají věže hradů. V boji proti katarské sektě však platí udatnost ducha, a tou vyniká jediný rytíř – bratr Dominik. **Váz., 400 s., 399 Kč**

Vedle katechetických stanovišť na děti čekala i stanoviště akční, která připravila nymburská farnost ve spolupráci se skauty, hasiči, městskou policií, vojenskými kaplany, salesiány a sportovci. I tato stanoviště měla obrovský úspěch. Děti si mohly prohlédnout hasičskou stanici, vůz i speciální techniku. Některé měly štěstí, protože zažily opravdový výjezd hasičů k nehodě. Na stanovišti městské policie si vyzkoušely např. uspávání zaběhlých divočáků, u basketbalistů si zase ověřily svoji obratnost při hře s míčem. U vojenských kaplanů ošetřovaly zraněné, u salesiánů a skautů byly nadšené hrou „Napominání hříšníků“ a „Skutky milosrdenství“. Dvanáctým neformálním stanovištěm se stala zmrzlinárna, kde se účastníci při náročném putování často občerstvovali.

Trasa vedla po nejceněnějších památkách Nymburka a kongres se tak zcela přirozeně propojil se životem města. Náhodní kolemjdoucí, turisté i cyklisté zvědavě nakukovali do jindy nepřístupných míst, jako byl např. kostel sv. Jana Nepomuckého, a někteří se také spontánně zapojili do aktivit jednotlivých stanovišť.

Vyvrcholením celé akce byla společná stavba kostela, na kterou bylo potřeba přispět 20 tisíci kartiček. Společnými silami se to nakonec podařilo. A protože se děti opravdu snažily, získaly dostatečné

prostředky také na „zaplacení“ oltáře a zvonu.

„Jedním z nejceněnějších prvků nymburského Misijního kongresu dětí byl jeho ekumenický rozměr, přirozené prolnutí „věřícího“ a „nevěřícího“ světa a maximální podpora samotného města a místních lidí, za což bych chtěla poděkovat zejména Jiřímu Podruhovi, vedoucímu Misijního klubu z Nymburka, který se o toto jedinečné propojení zasloužil. Tento kongres tím měl i svůj vnitřní misijní rozměr, a já jej považuji za takové „malé dny víry v Nymburce“. Zapojilo se do něj spoustu lidí z ulice, kteří náhodně procházeli kolem a chtěli vědět, co se děje. Na organizaci se podílelo kolem stovky lidí, měli jsme úžasné zázemí na faře. Všichni se maximálně vydali, aby se společně dílo vydařilo,“ uzavírá sr. Angelika Pintířová.

Poděkování patří také asistentkám Národní kanceláře PMD Veronice Pavlů a Janě Drahovzalové Trojovské a všem, kdo jakýmkoliv způsobem pomohli ke zdárnému průběhu kongresu. Jistě toto setkání přinese mnoho požehnání každému, kdo skrze papežské misie pomáhají těm nejpotřebnějším. Kongresu se zúčastnily děti a dospělí i z farností Choceň, Letohrad, Hradec Králové, Jičín, Slatina nad Zdobnicí ad.

Bronislava Halbrštátová)

4. ROČNÍK

PLES PRO TEBE

MISIJNÍ PLES NA PODPORU
CHUDÝCH DĚTÍ V BANGLADÉŠI

26 | 11 | 2016

19:00 | KD ÚSTÍ NAD ORLÍCÍ

předtančení | soutěž o ceny | čajovna | večeře
hraje **Black Band Ústí nad Orlicí** a **Tiger Swing**
vstupné 150 Kč | student 120 Kč (předprodej od 1. 11.
v knižkupectví Plétna) | WWW.PLESPROTEBE.CZ

Charitní listy

ZPRAVODAJ DIECÉZNÍ CHARITY HRADEC KRÁLOVÉ

Každý společný okamžik byl velký dar

Tak zněla nejčastější slova paní Ludmily Konvalinkové z Kostelce nad Orlicí, která má za sebou čerstvou zkušenost s domácí hospicovou péčí. S pomocí pardubické Charity se mohla doma starat o umírající babičku a manžela, kteří trpěli těžkým onkologickým onemocněním. Tato služba byla také podpořena z výtěžku letošní Tříkrálové sbírky.

Manžel bojoval až do konce

„Lékaři nám už na začátku řekli, že Jiřímu zbývá asi třináct měsíců života. První ataka byla velmi bolestivá, ale pak jsme spolu prožili ještě čtyři a půl roku. Uživali jsme si opravdu každý okamžik. Byl to pro nás velký dar, který jsme dostali,

abychom se s tou situací vyrovnali,“ vzpomíná paní Lída. Její muž bojoval až do konce, ale nádor na mozku byl neúprosný. Rodině vzal milovaného manžela a tátu. Lidé ho měli také moc rádi. Byl stavař, a tak není v Kostelci domu, na kterém by nepracoval.

Doma a mezi svými

O domácí hospicové péči se paní Konvalinková dozvěděla od své kamarádky a ani na okamžik neváhala do toho jít. Sama viděla, že se manžel doma cítí lépe. Zdravotní sestry z Charity zajistily pravidelnou zdravotní péči a rehabilitaci, kterou předepsal doktor, a pomohly s hygienou. Do rodiny docházeli také lékařka, psychoterapeut a duchovní.

Poslední chvíle byly krušné, ale pan Jiří byl rád, že je doma a kolem sebe má rodinu. *„Odcházel s úsměvem na tváři a smířený se svým osudem. Byl to velmi hodný člověk. Jeho maminka, která měla také rakovinu, zemřela dříve. Drželi se vzájemně,*“ svěřuje se paní Ludmila.

Charita se vším pomohla

„Byla jsem za tuto péči ráda. Když sestry z Charity přišly, dokázaly rozzářit celý pokoj. Vždycky si věděly rady. Mohli jsme se na ně spolehnout. Pro nás to byla obrovská vzpruha,“ říká paní Ludmila, která vše zvládala také díky pomoci svých už dospělých dětí a flexibilnímu zaměstnání finanční poradkyně.

„Fungující spolupráce s pečující rodinou je základ. Ta byla v případě Konvalinkových vynikající,“ potvrzuje zdravotní sestra Soňa Kamenická z pardubické Oblastní charity, která k nim docházela nejčastěji. Charita rodině zapůjčila i potřebné zdravotní pomůcky, protože pan Jiří byl v posledních měsících imobilní a v závěru už nebyl schopen ani přijímat potravu.

Rodina velkou oporou

Bolest ze ztráty manžela a babičky pomáhá v rodině zahojit radost z nedávného narození vnučky Veroniky. *„Je Jiřímu podobná. V září jsme měli křtiny a přišlo hodně lidí. Mile mě to překvapilo,*“ vypráví s pokorou a vděčností paní Lída, která má v rodině a přátelích velkou oporu. Pustili se spolu také do opravy domu a prací na zahradě. A v těchto dnech se těší ze synovy svatby.

Domácí hospicová péče Pardubice a Holice

Kde nás najdete:

V Ráji 732, 530 02 Pardubice
Palackého 1131, 534 01 Holice.

Kontakt: **Pardubice**, 466 335 026,
777 736 015, e-mail: hubalkova@charitapardubice.cz

Holice, 466 681 654, 775 296 830,
vaskova@charitapardubice.cz.
Více na www.pardubice.charita.cz.

Domácí hospicovou péči zajišťují také Charity v Hradci Králové, Červeném Kostelci, Náchodě, Trutnově, Ústí nad Orlicí, Poličce, Litomyšli, Nových Hradech u Skutče, Havlíčkově Brodě a dalších místech. Více na www.hk.caritas.cz.

☛ Pan Jiří nesl svou nemoc statečně. S pomocí sester a rodiny vyrazil i na procházku kolem domu, dokud to jen šlo. Foto: Dita Valachová

(AKTUALITY)**Běžci přispěli na výtah v Hospici Anežky České**

Červený Kostelec: V sobotu 24. 9. se uskutečnil již třetí ročník Běhu pro hospic, který se setkal s velkým zájmem profesionálních i neprofesionálních sportovců, mládeže a dětí z Červeného Kostelce i okolí a také ze Španělska. Na všech tratích závodilo přes 400 běžců, zatím nejvíce v historii akce. Záštitu převzali Eva Vrabcová Nývtová, olympionička a závodnice v běhu na lyžích a v maratonu, a Petr Pechek, několikanásobný mistr ČR v maratonu. Ten také zvítězil na trati 10 km a vylepšil traťový rekord téměř o tři minuty! Oba hosté předávali ceny vítězům.

S organizací závodu pomáhalo padesát dobrovolníků, především skauti z Červeného Kostelce a atleti z SK Nové Město. Výtěžek benefice s podporou firemních dárců činí 60 tisíc korun a je určen na nový lůžkový výtah v Hospici Anežky České.

„Děkuji všem běžcům, dospělým i dětem, že se v tak velkém počtu zúčastnili, podpořili tak péči o nemocné v hospici, a to nás velmi těší. Děkuji také všem, kteří se podíleli na organizaci běhu a i těm, kteří pomohli finančními a věcnými dary,“ uvedl Miroslav Wajsar, ředitel pořádající Oblastní charity Červený Kostelec. Více na www.hospic.cz.

Eva Wagenknechtová)

Ⓛ Běh pro hospic 2016 v Červeném Kostelci. Foto: archiv OCH Červený Kostelec

Ⓛ Vernisáž v KC Aldis - ukrajinští výtvarníci předávají zástupcům hradecké Fakultní nemocnice umělecké dílo ze skla jako poděkování za léčbu malé Tatjany. Foto: archiv DCH Hradec Králové

Dny ukrajinské kultury

Hradec Králové: Přehlídku národního folklóru i tvůrčí workshopy, uměleckou výstavu nebo autorské čtení nové pohádky nabídly veřejnosti letošní Dny ukrajinské kultury, které od 20. 9. do 3. 10. v Hradci Králové uspořádaly Regionální ukrajinský spolek ve Východních Čechách a Integrační centrum pro cizince hradecké Diecézní charity pod záštitou náměstkyně primátora Ing. Anny Maclové.

Akci zahájil tematický plenér v přírodě pro malíře „Hradecký salón“. Obrazy jeho účastníků, kterými byli především výtvarníci z Ukrajiny, byly poté vystaveny v KC Aldis. Na vernisáži 26. 9. ukrajinští výtvarníci také předali fakultní nemocnici umělecké dílo ze skla jako gesto poděkování za léčbu malé Tatjany Černobaj z Donecké oblasti. Dívka se u nás loni na podzim léčila s vážným válečným zraněním v rámci projektu MV ČR Medevac. Autorkou díla s názvem Maminčin kobereček je výtvarnice Yulia Kreshchak, která při jeho tvorbě využila obrázky dětí z Ukrajiny.

Návštěvníci mohli tvořit i na uměleckých workshopech pod vedením ukrajinských malířů Marie Rets, Yulie Balabucha, Yulie Kreshchak, Ludmily Kyzym a Zhanny Petrínko. Dětem bylo určeno ukrajinsko-české čtení pohádky „Cák a Flíček“ Vladky Dobešové (překlad N. Dotsenko) 22. 9. v knihkupectví Oxford Book. Adalbertinum hostilo 24. 9. koncert „Hudba

mého srdce“, kde se představily ukrajinské hudební soubory a folklór. Do Dnů ukrajinské kultury se zapojila také hradecká ZUŠ Habrmanova, kde se 3. 10. uskutečnil výtvarný workshop. Více také na www.cizincihradec.cz.

Projekt Integrační centrum pro cizince AMIF/10/02 je financován v rámci národního programu Azylového, migračního a integračního fondu.

Jana Karasová)

25. výročí Oblastní charity Havlíčkův Brod

Havlíčkův Brod: Oblastní charita Havlíčkův Brod oslavila ve středu 28. září 25 let své činnosti. Oslavy zahájila mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie, kterou sloužil O. Pavel Hroznata Adamec, a pokračovaly programem pro rodiny s dětmi v parku Budoucnost. Akce se konala také v rámci Dne Charity.

Po bohoslužbě se mohli návštěvníci seznámit se službami havlíkobrodské Charity. V parku Budoucnost byly vystaveny a také k zakoupení výrobky klientů. Děti si zasoutěžily v disciplínách s charitní tematikou (příprava léků do lékovky, vozíčkářská dráha, poznávání předmětů poslepu či výroba voňavých bylinkových sáčků). Speciální disciplínou bylo tipování obsahu tříkrálové pokladničky. Akce se zúčastnily dvě stovky dětí. Charitním zaměstnancům poté v Mateřském centru Zvoneček poželal jáhen Petr Trefil a poděkoval jim za obětavost, pokoru a lásku, se kterou vykonávají svou službu. Více také na www.hb.charita.cz.

Hana Fikarová)

Ⓛ 25 let Oblastní charity Havlíčkův Brod - vozíčkářská dráha pro děti v parku Budoucnost. Foto: Květa Lutnerová

Benefiční koncert Prausova pěveckého sboru pro domácí hospicovou péči v Holíčích. Foto: archiv OCH Pardubice

Krásná hudba podpořila domácí hospicovou péči

Pardubice: V neděli 25. září se v Holíčích uskutečnil benefiční koncert na podporu domácí hospicové péče u příležitosti Dne Charity. Do zaplněného kostela sv. Martina přijel zazpívat Prausův pěvecký sbor, který má téměř 150letou tradici. Zazněly nejen liturgické skladby, ale i lidovky a evergreeny. Koncert svou přítomností podpořil 1. náměstek hejtmana Pardubického kraje Ing. Roman Línek MBA, který nad akcí převzal záštitu. O službě domácí hospicové péče pohovořila ředitelka Oblastní charity Pardubice Mgr. Marie Hubálková a budoucnost péče o obyvatele regionu nastínil 1. náměstek Ing. Línek. Sbormistryně Mgr. Dagmar Zemánková připravila překvapení v podobě čtyřčlenného Xtetu a závěrečnou skladbu si se sborem zazpíval celý kostel.

Poté se mohli návštěvníci seznámit se službami pardubické Charity a přispět na její činnost. Během odpoledne se na domácí hospicovou péči vybralo 6943 Kč! Děkuje-me! Více na www.pardubice.charita.cz.

Vladimíra Karlová)

Dobrovolníci pomáhali ve Sklenářově dolíku

Kutná Hora: V sobotu 1. října byl slavnostně otevřen Sklenářův dolík v Kutné Hoře. Tuto lokalitu, která byla zanedbaná, zarostlá a plná odpadků, společně vyčistili dobrovolníci ze šesti kutnohorských neziskovek, včetně zdejší Charity, i další

obyvatelé města. Vytvořili tu zpevněné cesty, dřevěné lavičky a naučnou stezku. Na kraji města tak vzniklo místo vhodné pro vycházky a odpočinek. Slavnostního otevření se zúčastnili zástupci neziskovek, starosta a několik stovek návštěvníků. Děkuje všem, kdo se do první etapy obnovy tohoto místa zapojili i všem, kteří projekt podpořili. Více na www.kh.charita.cz.

Pavlaína Licková)

Večerní vzdělávání dětí v Indii pomůže celé vesnici

Indie - Bangalore: Už druhým rokem se indické děti schází na večerním vzdělávání ve dvaceti různých centrech, zejména na venkově. Pomoc při úkolech a doučování tak využilo do konce letošního března na 601 školáků. Tento projekt, který je realizován v rámci programu Adopce na dálku Diecézní katolické charity Hradec Králové, podpořili i dárci Tříkrálové sbírky celkovou částkou 230 000 Kč.

Vedle doučování ve školních předmětech měly děti rovněž příležitost poznat své schopnosti a aktivně trávit čas v kolektivu, aby si uvědomily, že člověk je součástí širší společnosti. Vyučující se také snažili v dětech podpořit sociální citění, což mělo pozitivní vliv i na jejich rodiny. Tím, že se děti s rodiči scházely i mimo školu, začaly se více rozvíjet jejich vztahy. Obyvatelé vesnice pochopili, že společně dosáhnou a zvládnou mnohem více, než když se o životy a rozvoj vesnice snaží každý sám. Více také na www.adoptce.hk.caritas.cz

Jana Karasová)

s přispěním Adopce na dálku

Večerní vzdělávání dětí v indickém Bangalore. Foto: archiv DCH HK

(KALENDÁŘ NA LISTOPAD

Hradec Králové

■ **Dušíčkové rozjímání, 4. 11. od 17 hod.,** náplavka u Pražského mostu. Setkání při vzpomínce na blízké zesnulé. Hudba Piotr Nabozny a Petr Šilhánek, dále vystoupí herci Klicperova divadla Jan Sklenář a Marta Zaoralová. Pořádá Oblastní charita Hradec Králové. Více na www.charitahk.cz.

■ **Benefiční představení Hvězda s Evou Holubovou, 6. 11. v 19 hod.** Klicperovo divadlo. Vstupenky v předprodeji divadla. Výtěžek je určený pro Domácí hospicovou péči. Pořádá Oblastní charita Hradec Králové, Více na www.charitahk.cz.

■ **Setkání národů 2016, 10. 11.** Adalbertinum (tř. ČSA). Festival 30 národů a kultur čtyř kontinentů, národní hudba a tance, ochutnávky, národní oděvy a tradiční výrobky. 15–17 hod. prezentace zemí a ochutnávky. 17–19 hod. pohádka souboru Světáci, indiánská skupina Chayag (Ekvádor), Giulia Catania (Itálie), Oxana Evsina (Rusko), La Pasión (flamenco) a další. Výstava výtvarných prací uprchlíků z PoS MV ČR Kostelec n. O.

Pořádají: Integrační centrum pro cizince DCH HK ve spolupráci s FF UHK, SUZ MV ČR – PoS Kostelec n. O., Studijní a vědeckou knihovnou v HK, ZUŠ Habrmanova a KURO HK. **Festival podpořily:** EU – Azylový, migrační a integrační fond, MV ČR, město Hradec Králové a Královéhradecký kraj. **Záštitu** převzal primátor města Hradec Králové MUDr. Zdeněk Fink. Více na www.cizincihradec.cz.

Projekt Integrační centrum pro cizince AMIF/10/02 je financován v rámci národního programu Azylového, migračního a integračního fondu.

**(KALENDÁŘ
NA LISTOPAD****Kutná Hora a Čáslav**

■ **Svatomartinský průvod, 11. 11.**
Více na www.kh.charita.cz.

**Hradec Králové, Jaroměř,
Kutná Hora a další města**

■ **Národní potravinová sbírka, 12. 11.** V Kutné Hoře proběhne v Penny Marketu a pomoc dobrovolníků organizuje středisko Racek s Dobrovolnickým centrem. Více na www.kh.charita.cz. Dobrovolníky hledá také Oblastní charita **Hradec Králové**, e-mail: dobro@charitahk.cz nebo tel. 774 836 276. Více na www.charitahk.cz.

Dvůr Králové nad Labem

■ **Benefiční koncert 22. 11. v 19 hod., Hankův dům.** Účinkují Petr Bende s doprovodem cimbálu a dětský pěvecký sbor Carpe Diem ZUŠ R. A. Dvorského. Z výtěžku bude podpořena činnost Občanské poradny a Domácí péče/Osobní asistence. Více www.dk.charita.cz.

**Golčův Jeníkov, Kutná Hora,
Rataje nad Sázavou**

■ **Benefiční prodej výrobků klientů s handicapem, 25. 11.** adventní trhy Golčův Jeníkov, **26. 11.** adventní trhy Rataje n. Sáz., **27. 11.** prodej adventních věnců v kostele sv. Jakuba v Kutné Hoře. Benefiční prodej výrobků klientů s handicapem střediska A+D. Více na www.kh.charita.cz.

Náchod

■ **Adventní koncert Spirituál Kvintetu, 28. 11. v 19 hod.,** Městské divadlo Dr. Josefa Čížka. Benefici pořádá Domov sv. Josefa Žireč pro nemocné roztroušenou sklerózou k 15. výročí. Více na www.domovsvatehojosefa.cz.

Znáte dobrovolnický program 3G?

Čím může být prospěšný právě Vám? Inspirujte se skutečnými příběhy obyčejných lidí, se kterými spolupracujeme v dobrovolnickém programu 3G:

Marie (65 let) ráda chodí na procházky a má spoustu zájmů. Aby nebyla sama, pořídila si pejska. Nedávno se musela přestěhovat na druhý konec města, kde nemá žádné známé. Začala docházet na univerzitu třetího věku, kde si našla přátele, se kterými se ale nevidá denně. Chyběl jí někdo, s kým by si mohla popovídat nebo zajít ven. Těšila se, že bude chodit s vnoučaty na hřiště, ale rodina je teď daleko. Marie je jednou z dobrovolnic, která překonala obavy přihlásit se do programu 3G. Nyní je spokojená, protože svůj volný čas může věnovat tříleté Markétce, o kterou se stará jen její tatínek. Společná odpoledne tráví různě – jednou upečou něco dobrého na zub, podruhé se jdou podívat do parku nebo si čtou pohádku. Marie našla způsob, jak vhodně naplnit svůj volný čas. Navíc se v programu seznámila s dalšími dobrovolníky, se kterými si zajde občas do kavárny.

Někteří starší lidé mohou žít a cítit se osamoceně. Právě proto vznikl dobrovolnický program 3G tvořící most mezi třemi generacemi, osobami 50+ a rodinami s dětmi, kterým chybí vlastní prarodiče. Rodiče sami vzpomínají, jak jim bylo dobře na návštěvách u babičky, jak je děda učil plést pomlázku a tyto zážitky by rádi dopřáli i vlastním dětem. V dnešní době se vytrácí soudružnost generací. Ne každý má štěstí a může si užít svoji babičku, svého dědečka. S tím souhlasí i maminka 10letého kluka a vysvětluje svůj důvod přihlášení do programu 3G:

„Když si můj syn prohlížel časopis ABC, narazil na fotku dědečka s vnukem nad modelem letadla, zesmutněl a se slzou voku se mě zeptal, proč i on nemá dědečka,

který by ho naučil stavět modely nebo si s ním hrál? V ten moment jsem pochopila, jak je pro něj důležité sdílení klukovských zájmů a jak moc potřebuje podporu, kterou mu nemohu z pozice mámy nabídnout. Už jsem přestala váhat a obrátila se na Oblastní charitu Jičín. Říkám si - ano, může docházet na kroužky, najít si pozitivní chlapecký vzor v lektorovi nebo trenérovi, ale tam chybí individuální přístup a něco navíc, co může vztah 3G nabídnout.“

Z příběhů je patrné, že jsou obohaceny obě strany. Starší lidé dají směr svému času. Mohou se těšit na bezprostřední dětské nápady a naučit se znova radovat. Zároveň mohou předat svoje zkušenosti i paměti z dětství. Děti si zase vytvoří vztah k seniorům, získají krásné vzpomínky na svoje „náhradní“ babičky a dědečky. Na ty, kteří měli vždy čas je trpělivě vyslechnout a měli je rádi.

Cílem programu 3G je především podpora mezigeneračního soužití, pomoc rodinám a nabídka lidem 50+ vést aktivní a smysluplný život. Díky finančnímu příspěvku města Jičína, kraje, MPSV, MV a Nadace Agrofert je tato služba pro zúčastněné strany bezplatná.

Věra Vaníčková)
koordinátorka dobrovolníků
Oblastní charity Jičín

Program 3G

Blíží informace vám poskytnete Oblastní charita Jičín, Vrchlického 824, tel.: 733 741 692, e-mail: dobrovolnici@charitajicin.cz.

Bertík

ČTENÍ PRO ZÁBAVU I POUČENÍ

Letošní listopad je lemovaný dvěma událostmi: na začátku se modlíme, jako každý rok, za zemřelé a v závěru vstupujeme do nového liturgického roku adventním obdobím. Tomu bude předcházet výjimečná událost – ukončení Svatého roku milosrdenství.

Rád bych vás, kluci a děvčata, v tomto čísle povzbudil k pěknému prožívání právě těchto tří událostí.

„Dušičky“

Je to zvláštní týden! Mluví se o smrti a myslí se na naše předky. Dnešní kultura se snaží tento prostor vytěsnit a tak si vytváříme dýně a chceme i v tyto dny vidět pouze zábavu. My křesťané ale intenzivně myslíme na naše zemřelé příbuzné, přátele i všechny neznámé. Je to podobné, jako když náš kamarád potřebuje pomoc, ale my jsme daleko. Nemůžeme za ním přijít, ale můžeme mu zavolat, nebo poslat sms, případně ho povzbudit přes facebook. Něco podobného je i modlitba za zemřelé, které nemůžeme sice vidět, ale můžeme jim pomoci jinak. Můžeme totiž „napsat“ Pánu, aby je přijal k sobě. Samozřejmě, že má věc háček - nesmíme mít zálibu v žádném hříchu. Vzpomínám si, když mně zemřel dědeček, bylo mi tak deset let a celý ten týden jsem se snažil ve věci, ve které jsem věděl, že „ujíždím“, být čistý. Věřím, že tuto moji oběť Pán Bůh viděl a přijal. Mimochodem, modlit se za zemřelé, je skutek duchovního milosrdenství. Na hroby pokládáme v těchto dnech květiny a zapalujeme světlo – symbol života. Hlínu smrti přikrýváme naší nadějí, že ti naši drazí žijí a těší se na setkání s Bohem v nebi.

A to je pro vás pozvánka k začátku měsíce listopadu. Jako ministranti se přece také můžete projít mezi hroby, kde nesvítí

žádné světlo, a pomodlit se za ty lidi, na které už nikdo nepamatuje.

Svatý rok milosrdenství je za námi

Další významnou událostí bude zakončení Svatého roku milosrdenství, kdy v katedrále a dalších čtyřech kostelích v diecézi bude zavřena Brána milosrdenství. Psali jsme si o tom hodně během celého roku. Jak jsme ho prožili? Darovali jsme někomu milosrdenství? Dostali jsme od někoho milosrdenství? Když se „zavře brána“, tak je to už jen a jen na nás, abychom Boží milosrdenství žili dále. Přijďte si pro povzbuzení do Hradce Králové, do Luže, Králík, Koclířova či do Želiva v neděli 13. listopadu na slavnostní mši svatou, bude to jistě výjimečná událost.

Budme adventními lidmi

Poslední událost, kterou zakončíme předposlední měsíc v roce, je adventní čas.

Víte, že první neděli adventní začíná nový liturgický rok? Tentokrát to bude cyklus „A“. Adventní dobou začneme tzv. vánoční okruh liturgického roku. Je to období přípravy, který symbolizuje zelený adventní věnec z živé zeleně, symbolizující naši živou naději na život, totiž Narození Páně, stejně tak jako příchod Pána na konci světa a náš věčný život s ním. Čtyři svíce symbolizují neděle – čím jsme blíže k příchodu „světla světa“, tím na věnci svítí více svíce. Ty by měly být červené, aby připomínaly, že Ježíš přišel, aby pro nás zemřel a vstal z mrtvých.

Moc vám přeji, abychom si tuto symboliku neustále uvědomovali a události, které nás čekají, aby byly pěknou inspirací k tomu, jak žít svou službu u oltáře v běžném životě – modlit se za blízké i vzdálené, umět si něco pro někoho odříct, být milosrdný a neustále čekat, až Pán Ježíš k nám přijde v někom, kdo potřebuje pomoc a potěšit.

Filip Foltán)

Jubileum Fatimy

2017

Při příležitosti 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě pořádá Fatimský apoštolát v ČR z pověření ČBK následující akce:

➤ **Semináře k Jubileu Fatimy**

(témata: Anděl Míru, Modrá armáda Panny Marie, Vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, Fatimské děti)

➤ **Novéna devíti 1. mariánských sobot v Koclířově**

➤ **Národní pouť do Fatimy 7. 9. 16. 9. 2017**

za účasti českých a moravských biskupů. Doprava autobusem nebo letecky. Hlaste se prosím co nejdříve, kapacita je omezená!

➤ **Putování sochy Panny Marie z Fatimy po katedrálách a poutních místech**

➤ **Obnova zasvěcení ČR Panně Marii Fatimské v Koclířově 7. 10. 2017**

➤ **A další doprovodný program**

(Exercicie s Fra Marinko Šakotou, P. Eliášem Vellou, kněžské exercicie, prázdninové rekreace pro všechny věkové kategorie...)

Více informací najdete na

www.FATIMA2017.cz

